

SBORNÍK

výběr děl z literární soutěže
[litera:rni:] Vysočina

2019

grafické zpracování | Michaela Veselá
z. s. Literární Vysočina

Poezie

Vítězslava Felcmanová	[10]
Karel Hrubec	[16]
Aleš Janota	[20]
Jindra Lírová	[23]
Jan Míšek	[33]
Irena Topinková	[36]
Lenka Duongová	[42]
Karolína Bašová	[47]
Eunika Eyerová	[48]
Edita Babayan	[50]
Matyáš Pech – Adam Kovařík	[52]
Šimon Brávek – Oliver Macháček	[53]
Samuel Motika	[54]
Lucie Paterová	[55]
Anika Wendlerová – Laura Pourová – Nela Čáková	[58]
Evelína Kolářová	[60]
Tomáš Choura	[64]

Próza

Václav Franc	[68]
Vítězslava Felcmanová	[72]
Josef Ilko	[75]
Liboslav Kučera	[78]
Adéla Dvořáková	[80]
Adéla Černá	[82]
Ilona Pluhařová	[84]
Adéla Pulkertová	[86]
Zdena Koláček	[90]
Markéta Plešková	[93]
Petr Bergl	[96]
Ondřej Berti	[101]
Tereza Pěchoučková	[103]
Matyáš Ryjáček	[104]
Martin Sebastian Lorenc	[105]
Adéla Gončarová	[107]

POEZIE

KVĚTOPSANÍ

KVĚTINOVÉ PUSY

Každý prý má jiný vkus
co se týká pus
každá je jiná
nevinná i vinná
tedy květinovou zkus...

A což liliová běl
pusa na příděl
prý lásky posel
(věří jen osel)
šťastný ten, kdo uviděl...

Člověkem jsi, tedy velí cit
přece pusu chtít!
Od kolébky
máme křehké lebky
láska chce nám rozum vzít...

:

SVATEBNÍ KYTICE

Půjdeme spolu katedrálou Les,
kde pilíře stromů ční až do nebes.
Žádný spěch,
pod nohama hebký mech,
všude kolem fialový vřes.
A budeme oba bosí!
To je hezké, tak se to tam přece nosí.
Za svědky nám půjdou žabky od rákosí,
světlušky, ty budou naše svíce,
kopretiny uvážeme do kytice.
Mým závojem bude mlha nad jezerem,
pak stačí říct:
My dva se prostě berem...

:

RŮŽE

Tak jako trny od růží
dostanu se ti pod kůži
a nepřestanu teprve
až se ti vleju do krve...

Tak jako jedy od štíra
tak jako pardál Baghíra
já nezraňuji poprvé
ostnem a zuby do krve...

a pak z ran jako od meče
horký rudý proud poteče.
A rány léčit pomůže
jen pohlazení od růže...

•

ZMRZLY KYTKY

Mrazivý vítr svírá pěsti
no a tím větrem cestu klestí
ten, co se vrací z pochůzky?
Ze schůzky?
z pitky
s bolavými lýtky?
(koukej, zmrzly kytky)
no a bez keců a výtky
všechno víme
uvidíme
a o jiných kytkách sníme...
a o štěstí...
(možná proto hodně jíme!)
rozumu už máme zbytky.
A v chladu
uchováme radu
teplem změnila by se nám v zradu!
bez vyhlídky na náladu...

•

O ZLATAVĚ ŽLUTÉ BLATOUCHŮ

Chtěla bych míti na rouchu
zlatavě žlutou blatouchů...

Vždycky když jaro začíná
rozkvete křehká květina
pravidelně rok od roku
jak zlatý závoj potoků

Rostlina samá záhada
ve váze záhy uvadá
za její krásou musíš jít
pokorně se k ní poklonit

a proto šeptám do ticha:
kdo mi tu barvu namíchá?
chtěla bych míti na rouchu
právě tu zlatou blatouchů...

•

RÉVA

Kolik slov řečeno o víně
O slunci o půdě o hlíně
A písní
A kolik radosti ukrývá
Réva chutná a poctivá
Jsme přísní
A kolik hroznů ztracených
Kolik zákeřných škůdců v nich
A plísni
A podle legendy staleté
Slunko ve víně zakleté
Se tísni

•

MRTVOLNÉ TICHŮ NAD MĚSTEM

Záře procházející tvým tělem
tečka, bod a v něm nekonečná záře
nekonečně malý bod a nekonečně velká záře
absolutní prostor, prostor bez omezení, je plný záře
vstoupil jsi do toho bodu, do té záře, už pro tebe není návratu

osaměl jsem se svojí společnicí
generalizovanou úzkostnou poruchou
chytila se mě kolem ramen
a vymetá se mnou každý kout
každou zaplivanou putyku

když už nemůžu a musím si odpočinout
sedne si proti mně a zvědavě mě pozoruje
ale jen co vstanu, chytí se mých ramen
a nechá se vláčet ulicemi
potřebuje mě, beze mě by byla ztracená

proto se mi drží tak pevně
nepustí se
mám už záda celá ošoupaná od zdí domů
jak se jí snažím servat o hrbolaté omítky
jak se jí snažím utopit v hektolitrech piva
ale už je pozdě, už se stala mou součástí
propojila se s mým tělem
každým pórem kůže
každou buňkou v těle
stala se mnou

vidím tě zářit
jsi má myšlenka
jsi květ v zarostlé zahradě
jsi poslední slavík ...

... a potom už je tma

ulicemi non stopů
kde sedí stíny lidí
trosky lidské důstojnosti
propíjející své minimum
propil jsem se do rána

ale ne z radosti
mlčky, potichu
v pološeru koutu
sledoval jsem stopy politého koberce
střídající se nohy
pády z barových židlí
vrávoravé zápasy o důstojnost

trapnost nedělního odpoledne
oslněn sluncem
málem jsem porazil rodinu na procházce

chci si připadat jako člověk
proto skočím do normální hospody mezi jednodpoledňáky
za chvíli už tam ale sedím v koutě
jako troska kterou budou muset vyhodit

pomalů se vleču
na svoje místo beznaděje
do zaplivaného koutu
pomočeného čalounění
na místo bez budoucnosti

z pusy mi teče slina
vůbec jsem si toho nevšimnul
až když mě vykopli na ulici

i špína má svojí hrdost

pomyslel jsem si ...

•

STÁŘÍ

Naplněná hladina
přeteklá sklenice
nehybná voda v pádu
zastavený čas

život v pádu
zhroucený do samoty
odtržený, čekající
nutně nevyhnutelný
nacházející minima
prospěšnosti celku
svítání a stmívání
děj neurčitý

poslední z generace
nepatřičně poslední
vymezené teritorium
dožití

nalhávání síly
přes zlomyslné maličkosti
zastavený v pádu
uvězněný v pádu

snídá suchý hrnek kávy
a venku se rodí nový den
připoutaný k posteli
vpíjí se do bílých stěn

umrlčí nemocnice
zbylá abstrakce
čára, bod
prázdný list

Na stráži všednosti
svou naději střežím
svůj vnitřní bod
odkud život plyne

na stráži všednosti
pohasínající světlo

... a tma ukrajuje můj pohled

na stráži všednosti
ukolébán vzpomínkami
na hřbetě snu
unikám pryč

má naděje
mámení pouhé
Prach cest
rozprášen na prach
v dálce nekonečna
dál než dohlédne tvá představa
za obzorem přání
budu tě čekat

•

SMUTEK

Smutek je nástroj nostalgie
za vším, co bylo a není,
pocit, co časem rozplyne se,
však vyvolá krátké snění.

Smutek má klíče od samoty,
v nádobě slz od naděje
na návrat písňě přelíbezné,
kterou však už nedopěje.

Smutek je cesta do neznáma,
je slepá a chůze bolí.
Kdo si tu cestu přesto vybral,
trnovou korunu volí.

Smutek má barvu opiátu,
vymaže nás z přítomnosti.
Bílé místa nezaplňuje
žádný démon závislosti.

Smutek je na dobu určitou,
bolest vždy obrousí hrany.
Kdo blízkou osobu ztratil,
najde smír a nové plány.

Smutek není stav ale proces,
po hranice, co nás změní,
přes zápletku, vrchol a obrat
až do stavu rozuzlení.

:

TOUHA

Brazílie, Brazílie, moje tajná láska,
do mých snů se vkrádá v noci, neodbytná kráska.
Cítím, jak mi vítr z Ria cuchá mokré vlasy,
moc bych chtěla jednou poznat muže jiné rasy!

Brazílie, Brazílie, jsi idol mé mladosti,
křemíkově-bílé pláže plné palem hojnosti.
Na pláži pod Jižním křížem slyšet příboj moře,
zatančit si v karnevalu oblečená spoře.

Brazílie, Brazílie, oheň slastně praská,
hladká pleť je tam, kde včera ještě byla vráska.
V rytmu samby míhají se opálená těla,
bílé zuby, mužné svaly, přesně to bych chtěla!

Brazílie, Brazílie, děvče nebo dáma,
v uších vítr šeptá sladké Copacabana.
Srdce touhou exploduje několikrát v roce,
vždy, když slyším portugalské Eu amo voce...

Brazílie, Brazílie, moje velká touho,
proč na chlapce z Ria čekám tak příšerně dlouho?!
Vyslyš, Bože, moje touhy, ať se mi sen splní,
sedím tu už celou věčnost jako růže v trní.
Brazílie, Brazílie, nespátřím tě, lásko,
můžeš za to jen a jen ty, má výplatní páska...

•

MYŠLENKY TERORISTŮ

Já jsem člověk vyvolený, mám vznešené cíle,
moji úctu zaslouží si jen to, co je bílé.
Kdo věří na jiné barvy, sešel z pravé cesty,
jeho víra není pevná a má velké resty.

Uvěřit však ještě může, spasit duši svoji,
jinak musí tasit zbraň a připravit se k boji.
Pokud ze všech květů pozná jenom bílý květ,
může s námi dále tvořit dokonalý svět.

Života však není hoden, kdo utíká z boje,
zaslouží si maximálně smrt před četou vstoje.
Nestrpím já jiný názor, zemře, kdo to neví,
kdo uvěří v bílou barvu, tomu se On zjeví.

Bílá barva, žádná jiná, On je pouze jediný,
uvěříš anebo zhyneš, jenom já jsem bez viny.
Za čistotu světa, rasy, rád přinesu oběti,
poselství o bílé barvě do světa se rozletí.

Sláva Jemu v bílém nebi, plním Jeho misi,
postarám se kdo nevěří, ať co nejdřív visí.
S výbušninou za opaskem vedu bílou válku,
Paříž, Bejrút, centrum Moskvy, či předměstí Baku.

Mí bratři vždy stojí za mnou, jejich víra pevná je,
zničit všechny jiné barvy, to je cesta do ráje.
Že jsme všichni pomýlení? Že skončíme v nicotě?
Pravý život začíná se až po tomhle životě...

•

TAJEMSTVÍ

Čas, ach čas, ten nejde zastavit,
už čtvrtý křížek dopsali jsme spolu.
Už nemusíte se pitvořit,
dny na předváděcím molu,

ba ani zrcadlo v pokoji,
do něhož vrásky mám poschované
a jemuž tak věřím s nadějí,
že se snad zázrak stane.

:

PROSBA

Džbánečku života,
tak aspoň po ločku,
aspoň jen doušek,
bude nám líp.

Na sebe koukneme
jenom tak po očku,
života džbánečku,
budem jak dřív!

•

REALITA

Zakrývám šediny,
i když je rozsila
víla stříbrná.

Ještě mi zbývá
kousek ofiny,
abych to byla já,
abych se líbila...

Je cosi...

Je cosi dětského v letním ránu,
vteřiny motýlí, kdy se nespěchá.
Stačí vzít klíček
a otevřít tajnou bránu.
Je cosi dětského v letním ránu,
co dospělým tě být nenechá.

•

VNOUČKOVI

Ptáš se po chmýříčku,
které najednou
pospíchá kolem mé hlavy.

A tak ti
odpovím do ticha -
Je to jen léto babí!

•

KONČÍ SE...

Končí se prázdniny
a o věku to není.
Poslední teplé dny,
ostrůvky rozloučení.

Končí se prázdniny
a na čase nezáleží.
Přezrálé maliny,
léto, jež dýchlo do pápěří.
:

NA VERNISÁŽI

Ztrácíš se mezi obrazy,
až začínám se trochu bát.
Krásné jsou dívky, krásné, až zamrazí,
ty nemůžu ti zakázat.

Koketně tváří se, radši se nedívám,
do malin špulí svý rtíky malý.
Před jejich zraky utíkám,
falešné obdivy jenom by lhaly.
:

CESTA DO KRALUP

Čas tady podkrovím nesvrhl hnízda,
dojatě říkáš si pro sebe.
Byla to opravdu moc pěkná jízda
kolem všech domků s příběhem.
:

I TO JE LÁSKA

Špatně jsi zakrojil
špatně a křivě
opravdu špatně
tak pochybils

Naostřím nůž
obléknu zástěru
zarovnáám pomalu
co způsobils

•

DOBRÁ RADA

Někdy je třeba zamést slova,
v kamnech je spálit jako smetí.
Něco mě napadlo. Zkus je říct znova,
jak tenký pramínek s ozvěnou vrátí se ti.
:

DEN JAKO...

Den jako kanárek
zmizelý náhle z klece

Den jako slunce
utopené nechtě v řece

Den jako nevěsta
krásná ale bez věna

Den jako pouhá věc
vzácná – a ztracená

•

ZEĎ

Horká tma lepkavě sedá na postel,
podlahu pokrývá šed,
v hlavě letí film o tobě,
na “plný pecky” Pink Floyd,
ale naše Zeď

Jsme pouze cihly ve zdi ...

doznívá sólo,
budoucnost nemá pach,
koridor pro naše dobro
ostnatý drát,
kam se podíváš,
jen stezka uprostřed
se krví
ještě
nebarví.

Pryč z asfaltu, brodím se bahnem,
šíleně miluji a “slušné” děsím,
pod nohy nekoukám, civím na hvězdy,
už jen svou existencí hřeším

... mlčeti zlato, ... zlatá střední cesta ...

Kašlu vám na to !!!
Staré poučky jsou jen žebřík,
po kterém lezem' na oltář
pro lživý pocit nevinu,
za touhou vidět svoje lepší já!

•

VNÍMÁM TĚ

Hodiny odbíjely vteřinu
za vteřinou,
všichni jsme tikali jejich
rytmem
a v dálce se koleje sbíhaly
a tlukot srdce nikdo neslyšel.

Proč složitě přemýšlet
řeklas tehdy,
nač koleje?
A že
rytmus neurčuje orloj
a mimo pražce je mnoho barev
a bez hodin není spěch.

Nastavuji pocity mimo řetězy,
ze snů skutečný stavím svět.
Objímám vycházející den,
protože svítá
a oči si zvykají na světlo
a není proč se schovávat...

•

RŮŽE PRO TEBE

Dočetl jsem Kvílení Alenna G. ,
šílená věc, pomáhá
Tak jsem vymazal brzdy,
pochopil nekonečno a ...
a poznal tebe

Vystřelen z tunelu,
mám včerejšek na háku,
zítrěk prozatím nenarozen.
Stejně noty v denodenní kolébce,
furt chcípáme otrávenými vteřinami
již neživého času.

Proč čekat?
Netoužím ladit, ale štvát,
vysmívat se mdle čnicí současnosti,
vyrazit pátou světovou stranou...
Sakra, nechci jít sám!

Vím, že jsi!
Že jsi byla, mám vypáleno v mozku
Jestli budeš...
...ochutnávám cyankáli
Dovol mi však ještě věnovat bohyni Růži

•

APRÍLOVÝ MĚSÍC

Slunce a déšť
teplo i zima
Záplava květů
jarní spěch
První bouřka
klikatý blesk
hrom rezonuje v kostech
skály ho vrací ozvěnou
Skučení větru
praskot
staré jabloně
Děsivá zloba přírody
Náhlý klid
jen blednoucí nebe
rozčísl ptačí křik
Svítání
Vůně zalité přírody
mraky
v barvě peří Plameňáků
Duben

•

FILIPOJAKUBSKÁ NOC

Zahrada
ovládaná černou nocí
Otevřeným prostranstvím
zakvílel vítr
a prořízl teplou noc
jako nůž
Od lesní samoty
na větrných perutích
přilétá skučení
divoké
šílené
smyslné hudby
nabité příběhy
S každým vzlykem saxofonu
očekáváte dívky na jiskřících košťatech
v divokém reji
Budou se řítit mezi oblaky
za letu měnit ve veselé
chlupaté čerty
a zase zpět
v rozevláté krasavice
Saxofony šílí
Noc šílí
Co jiného by to mohlo být
na oné lesní samotě
než neskutečně
nádherný sabat
kdy nebe spojilo se s peklem
v naprostém okouzlení

•

HOREČKA

Po zdech stékala
barevná slova písní
čtyřveršové sloky
krásné
chci papír a tužku
marně
sloky se vrší
zeď zpívá
vlní se do barevných pruhů
Chci k ní
musím to přečíst
zachytit všechna krásná slova
naučit se všechny krásné písně
Po zdech utíkají pruhované zebry
rychle
mění se v pouhé šmouhy
rozmanitých tvarů
Tvář mi plane
nohy mrznou
Jsem už jen půl člověka?
Houpavá podlaha
Stěny pod dotekem uhýbají
Dusím se
Panika
Dveře
zející tlama
Sedím na vaně
držím se umyvadla
Jsem bez noh i když je vidím
Někdo přichází
visím na něm
táhne mne do postele
Je zima
obrázky zmizely
ložnice páchne nemocí
Depresivní
Odras mého rozpoložení
Padám
Studená tvrdá podlaha
Baba zimnice si mne ruce a skřehotá svojí vítěznou píseň

MÁJOVÁ NOC

Noc plná vůně šeříku
Noc plná hvězd
Noc
kdy i mohyla
zdá se být plna citu
Vzhlížíme ke hvězdám
Hledáme v nich své osudy
zdají se zářivé
v jejich chvějivém třpytu
Noc plná slibů
noc plná chemie milostné
pod shovívavým
pohledem měsíce
který ví
jak snadno se po rozbřesku
v dým
sliby promění

•

LISTOPADOVÁ NOČNÍ KAMPA

Slepec hrál na flétnu
a noční
podzimní Kampa
mu naslouchala
Vítr hnal v kruzích suché listy
Tiše – ještě tišeji
Tenké prsty přebíhají po otvorech
Vítr vrhá listí do tváře
Je bezva mít po ruce
kus zpívajícího dřeva
uklidňující
když člověk sám chce
Hrál krásně
jen pro sebe
v tak pozdní noční hodině
turisté nejsou
Slepec hrál nejprve sám
potom ve dvou
nakonec ve třech
spolu s větrem
zpívajícím v komínech
Ještě pořád zbývá kus noci
U nohy mu uvízl list
pak další
Sedíte – li mnoho hodin nehybně
příroda
vás zařadí do svého koloběhu
Listy se budou lepit
k vašim kořenům
ptáci budou usedat na větve
a vítr vás zahrne pískem
Slepec si představil sám sebe
jako stromočlověka
a rozesmál se

•

LIDSKÁ BEZCITNOST

Věnováno odpůrcům babyboxů
Na rohu zpustlé uličky
s rozbitým
pouličním osvětlením
noční opilec
líh močí.

Krasy
Přeplněná popelnice
zívá na měsíc
Zevnitř podivný
naříkavý zvuk
To lidský pulec
z posledních sil
bojuje o život
aniž by věděl proč.

Neumí ještě prosit Boha
a z nebe je ticho.
Možná hlas nekřtěňátek
v nebi neslyší.
Jen z vytlučeného okna
zní ponurá
přerývaná hudba
plná zámlk
mollových akordů
hlasitých pasáží
Neznámé rekviem
Líbí se tato představa
odpůrcům babyboxů?

•

MALÁ ZAHRADNÍ KAVÁRNA

Pohled chlapce

Nosíš své hnědé oči jako poklad.
Tvé dlouhé vlasy plavou ve vlnách větru.
Chvilkami se na mě podíváš.
Usměješ se a dále si popíjíš svůj čaj.
Slunce lehce barví tvou pokožku do zlata.
Párkrát si tenkými prsty prohrábneš vlasy během toho, co hledáš ve své myslí ztracenou myšlenku.
Necháš se rozptýlit nejmenšími věci.
Překvapuje mě, jak rychle dokážeš změnit své chování, když jsi na veřejnosti.
Pousměješ se na každé dítě a zvíře, které kolem tebe projde.
Nechci tě v ničem vyrušit.
Jen si chci uchovat tenhle moment.
Chci si uzamknout tuhle myšlenku a schovat si ji, jak zámek do kapsy.
Zajímá mě, jaké myšlenky ti běhají v hlavě.
Zajímá mě, zda si také uzavíráš tenhle moment.
Zajímá mě, zda si uschováš klíče k tomuhle zámku.
Zajímá mě, zda budeš za pár let stále myslet na nás tady v malé zahradní kavárně.
Pohled dívky
Snažím se uhýbat tvému očnímu kontaktu.
Dívám se na lidi v okolí a přemýšlím, jaké životy každý z nich vede.
Nevím, jak jsem se v této situaci vyskytla a nemohu říct, že to není moje vina.
Mnozí by řekli, že jsem špatný člověk.
Já sama nevím, jaký člověk jsem.
Jen ty vidíš to dobro ve mně.
Pozoruješ mě jako film.
Díváš se na mě jako bys měl lásku ve svých nádherných očích.
Jen já vidím, že to není láska.
Hlouběji ve tvém výrazu není nic jiného, než jen povrchní obdiv.
Je to jako bych nebyla nic jiného, než krásná.
Zajímá mě, jak člověk jako ty může být tak jiný na veřejnosti.
Dívám se na tebe jako bych tě nikdy neviděla.
Povídám ti o všem možném
Avšak vím, že mě ani neposloucháš.
Všude je hluk, ale jediné co cítím, je prázdné ticho.
Překvapivě tvé černé vlasy dokonale ladí k tvým očím.

Slunce odráží jejich šedou bouří a povzbuzují mě k více otázkám.
Připomínáš mi všechny ostatní.
Jen něco zvláštního o tobě mi lítá v hlavě.
Hledám to správné slovo, ale nerozumím sama svým myšlenkám.
Ptám se dokola, co to je.
Hledám odpovědi při pohledu na tebe.
Je to jako bych doufala, že přečteš moji mysl a řekneš mi vše.
Možná mi jednou povíš, co se skrývá ve tvých očích.
Já však nebudu nadále čekat do té doby, až mi dáš své odpovědi.
Jen budu vzpomínat na tuhle chvíli.
Na vzpomínku na nás v tomhle krásném červencovém počasí v malé zahradní kavárně.
:

LEVANDULE

Tak moc ses snažila připodobnit se k perfektnímu odstínu růže.
Kvůli čemu nosila jsi brýle v naději toho, že skryješ modř světa?
Kvůli svému strachu jsi zapomněla na fialově malované nebe.
Na barvu levandule, kterou byl zabarven svět.

Bála ses vlastního odrazu v potoce.
Byla jsi zaslepena brýlemi.
Nechala ses oklopit hady.
Nechala jsi je nalít jed do svého poháru.
Doufala jsi, že tě někdo zachrání.
A proč by ne?
Jako princezna jsi chtěla věřit, že tě princ vysvobodí.
Kdybys jen věděla, že on byl tím, kdo držel ten pohár.

Hledala jsi náruč jemnou jako mech.
Potřebovala jsi, aby tě někdo držel.
Potřebovala jsi, aby tě někdo provedl slepým světem.

A ty stále myslela sis, že jsi obklopená růžemi.
Stále sis myslela, že ty samotná jsi růže
uprostřed nekonečné zahrady.
Stále sis myslela, že ty samotná jsi zrnkem
písku v nekonečné poušti.
Stále sis myslela, že ty samotná jsi kapka
vody v nekonečném oceánu.
A stále sis myslela, že přesně takhle je to nádherné.
Měla jsi uloženou myšlenku v podvědomí,
že je to všechno, co můžeš mít.

Čekala jsi na to, až přiletí víly.
Jak v pohádce věřila jsi, že tě osvobodí.
Kdybys jen věděla, že stačilo počkat.
Kdybys jen věděla, že sama jsi byla na cestě.
Naučila ses být sama.

Uvědomila sis, že ty samotná jsi oceán.
Ty samotná jsi zahrada, která vlastní tisíce různých květin.
Ty samotná jsi bouře v poušti.

Sundala sis brýle, jež tě zaslepovaly tak dlouho.
Začala sis cenit všech odstínů světa.

Zamilovala ses do barvy levandule.

Avšak uvědomila sis někdy, že jsi stejně krásná jako levandule?
Tak jako ona, záříš v barvě růží i modře.
Tak jako ona máš nádhernou vůni, ty sama
v sobě máš nevyzpytatelnou krásu.
A ne každý si bude cenit tak prostou, jednoduchou levanduli.
A budou tě srovnávat s tisíci dalších květin.

Nezapomeň, že ty jsi vše.
Jen to, co nejsi, je prostá princezna, která
sedí a čeká na prince a víly

⋮

UVADAJÍCÍ KVĚT RŮŽE NA NEZALITÉM ZÁHONU

Říkáš, že se bojíš smrti
Ale myšlenka nekonečného živote je horší než naprosté ticho
a prázdno
Míváš sny o smrti
Jak upadáš do oceánu samotného
Avšak máš pocit, že tě oheň sžírá
Křičíš o pomoc
Ale jediné co se vrací zpět, je ozvěna tvého hlasu
Tvé nejhlubší obavy se stanou vždy skutečností
Pocit nekonečného zakletí tě pronásleduje celé dny
Bojíš se tmy
Bojíš se upadnout do spánku
Bojíš se být uvězněna ve své vlastní mysli
Nesnášíš ten strach
Ale moment spánku je ten nejhezčí pocit vůbec
Nic není hezčího než utéct od svých vlastních myšlenek
Daleko od reálné noční můry

Smrt je všude, kam pohlédneš
Zabíjíš kus sebe každý den, aniž by sis to uvědomila
Zabíjíš kus ostatních lidí, ale nevnímáš jejich bolest
Všude jsou miliony srdcí poznamenané ranami nožů
Očekáváš jen moment, kdy budeš muset zničit všechny
Sama nevidíš, že jsi dávno pohřbená ve své vlastní mysli
Máš strach ze smrti
Ale ty jsi už dávno mrtvá
Byla jsi růže
Kvetla jsi uprostřed zahrady i při svitu měsíce
Tancovala jsi valčík se samotným ďáblem
Topila ses ve vaně své vlastní krve

Avšak oni zapomněli na tebe
Nechali tě samotnou
Dovedli tě k vraždě
Tebe samotné

•

BUBLINKOVÁ FÓLIE

Taková blbost je to.
Ale i tak, když nám v ní něco přijde,
zajímáme se nejdříve o ni.
A co to vlastně je?
Jen naprosto normální kus plastu,
ve kterém jsou bublinky vzduchu.
Ten zvuk,
to slabé, ale výrazné prasknutí,
naším uším se to líbí,
naši duši to uklidní.
Jak někoho napadlo,
jak na mysl přišla myšlenka, že vyrobí fólii,
kde bude samá bublinka...?

•

MEDÚZA

Brouzdám se hlubinami, hluboko pod vlnami
bez očí a bez páteře, zavírají se za mnou
dveře

Nikdo mě tu nemá rád, říkají, že jsem nebezpečná
jediné mé dotknutí tě donutí vypustit
dech

•

V BEZNADĚJI

Brouzdám se hlubinami, hluboko pod vlnami
bez očí a bez páteře, zavírají se za mnou
dveře

Nikdo mě tu nemá rád, říkají, že jsem nebezpečná
jediné dotknutí mě donutí vypustit
dech

•

NIC (OD NIČEHO KE VŠEMU)

někdo říká, že neumí nic
stále říká, že neví nic
překvapivě
slovo nic znamená všechno

•

NIC (OD NIČEHO K NIČEMU)

nic nic nic nic
nic nic nic nic
nic nic nic nic
nic nic nic nic
prostě nevím nic
neumím dělat nic

•

ZE ŽIVOTA PSA

Když pro mě táta do školy jede
Kdekdo svůj zrak k němu svede
Nedivte se
Je to totiž pes

Je to krása
Myslel jsem si
Když táta jako pes přišel domů
Matka ruce spráskla

Když je zima
Táta u krbu se válí
Občas svůj klid přeruší
Douškem kávy

Když všude všechno kvete
Táta po zahradě běhá
Je jaro milý světe
Myslí si

Paní procházející kolem se zastaví
Pozoruje veselého psa myslícího si
Že je jaro pokusí se mu vysvětlit
Že je teprve dvacátého března a přitom
Se jí povede uklouznout na ledě táta
Se jen hihňá
Tak to vidíte mít tátu psa
Není tak krásné jak se zdá
Má to v sobě i plusy je s ním
Totiž náramná psina

•

VZNIK SVĚTA (ODE DNEŠKA K POČÁTKU)

Po hodně dlouhé době vzlétl první pilot

↑ **JHV**
později se na Zemi vyvinul život

↑ **JHV**
sakra, budiž světlo!

↑ **JHV**
jednou zavolal

↑ **JHV**
že chce světla jas

↑ **JHV**
pořád si stěžoval

↑ **JHV**
jak se chytá okoun

↑ **JHV**
díval se na pořad

↑ **JHV**
dělal si popcorn

↑ **JHV**
všude třaskalo

↑ **JHV**
vznikl velký třesk

↑ **JHV**
prdnul si

↑ **JHV**

KDYŽ BŮH **JHV** JEDL FAZOLE.

:

TAJUPLNÝ SVĚT

B V K P N O V P V V
Y E R R E N Y O Y Y
L L Á Ů B N Š T H H
O K É L J O B Y L E K R R
J E S J I M U L L L Á Á
D I L D N M U S V O D V I
N O L N O M N E L V O Š E N
K R K R O Í V R Á T Z A R M K A C H N
Á R Á D V T Í Z A R M P O T B I V Ě
L R Á D N Y T Í Z A R M P O T B I T S
O L O E D A T N E V O U C E N T A K
V O V D O S T P R I N C E Z P O T K I T V
S V S D O S T P R I N C E Z P O T K I T V
T V S D O S T P R I N C E Z P O T K I T V
V S D O S T P R I N C E Z P O T K I T V
Í V Í T A L N C E Z P R Á V U S K Ř E T Y

Poznámka: Jel domů a nenašel tam princeznu.

•

PRASE

Mám doma prase
na trávě se rádo
pase.

Píše pro mě úkoly
chodí k nám
do školy.

Umí násobit i sčítat
mezi prsty
pískat.

Odpoledne na terase
vyhřívá se tam
prase.

Ve škole už má poznámku
hříšné kvičící prase přepsalo si špatně špatnou
známku.

Jinak má pořád samé jedničky
vedle souhvězdí
hvězdičky.

Umí víc než hezky malovat
na hudební výchově rapovat.
Na svačinu nosí hrušky
smrdí nevoní mu
ponožky.

Nemá rádo knížky
raději si hraje
s míčky.

Jednou se ale na lidi strašlivě naštvalo
ach, ouha, v jitrnicích
skončilo.
Do školy už nechodí
český i prasečí jazyk
se neučí.

Už nemám doma prase
na trávě
se nepase.

A celý prasečí příběh je
passé.
:

ŠVP

Jsme na škole v přírodě
lezeme tu po laně.

My jsme velký prasata
smrděj nám tu kařata.

Vítek si čte
a všechny nás tu štve.

Matouš si tu hází
se spodkama zkázy.

Sám si píše básničku
pak dostane jedničku.

Chodíme na výlety
potkáváme vesnické tety a strýce.

Dostali jsme zprávu:
dovezou trávu.

Všichni jsme se těšili
pak jsme si ji to užili.

Byla velká sranda
akorát nepřišel Standa.

ZÁVISLOST

Pomoc!

Pomoc!

Pomoc!

Nemám svůj mobil!

Nespaly jsme celou noc

kapřík Nela se zlobil.

Na mobilu máme NETFLIX
a rozkvetlé kytičky.

Co se rýmuje na iks?

Chci si alespoň pustit písničky.

:

ZÁVISLOST

Pomoc!
Pomoc!
Pomoc!
Nemám svůj mobil!
Nespaly jsme celou noc
kapřík Nela se zlobil.

Na mobilu máme NETFLIX
a rozkvetlé kytičky.
Co se rýmuje na iks?
Chci si alespoň pustit písničky.

•

@_NELA_KAPR

Naše Nelinka
Je hrozně malinká
Za koš vleze
Už nevyleze!

Nelinka

Je kapřík náš
Rybářskou síť před ní neschováš
Bydlí doma s koblihou
Všichni se z ní pominou.

Nelinka

Má kamarádky kytičky
Ty maj dlouhé nožičky
Ráda kouká na telku
Všichni máme rádi naší Nelku.

•

VEPŘOVÝ ŘÍZEK

Pokaždé když se snažíš říct mi ta slova
Nedokážu myslet na nic jiného než
Vepřový řízek s bramborovým salátem
Asi tvoje slova nebudu nikdy brát vážně
Když mi tvá vyznání narušuje vůně masa
Které se zrovna smaží v mých myšlenkách
Jeho vůně prostupuje mé smysly
A tvá krásná slova
Dokonale překryje smyšlené aroma
Nebeská krusta
Na tebe bude vrhat stín už navždy

:

NA PALETĚ DUŠE

Šustění sametu
A klapot podpatků
Inkoust, kaňky
Čerň panenek –
Černá díra
A
Knoflíková řada na demarkační linii košile

Jdeš svým vlastním světem
Okolo pampelišek a jabloní
A najednou
Tě přepadá úzkost
Z volných asociací
Zvýrazněných poznámek z přednášek
V sešitech
Světlo bijící do očí
A přesto je v chaosu pořádek

Vzpomeneš si na Měsíc a jeho fáze
Když se procházíš po koberci
Z lístků růže

A jdeš svým vlastním světem
Kolem linie rtů
A kolem vřesoviště
Je bouřka
A všude kolem hromy a blesky
Ohrožují fialky

Najednou se zastydíš za svoje odrbané nehty
Modřiny a podlitiny
Genciána tě pálí studem

A přesto
Jdeš svým světem

A obloha
I mraky ovcí
Vše
Dokonce i šálek studené kávy
Vše tu má své místo

I okno v mysli
A nepopsaný list papíru
Nevyužitá příležitost
Kapitulace
A velký náhrobní kámen
Obklopený mramorovými sochami

•

TROCHU MORITURI DO TVÉHO SALUTANT

Ze všech stran: Hannibal ante portas
Mé morituri tvému salutant a božský revolver zazní nocí
Hlasitěji než miliarda světlušek se
prodíráme černí padlých hvězd
Damokles nás ani nijak zvlášť nezaujal
Allea acta
kočárky, holubinky, veverky
To vše doplňuje střípky mozaiky našeho Rubikonu
Zasychající asfalt, revolver v doutnavé nečinnosti ticha po bouři
Mačkání spouští a hlavolamy
Pandora otevřela skříňku
Proč bychom nemohli my
Společně ubírat se cestou
Symbiózy barikád a trikolory
Cestou absolutně odsuzující nečinění

•

SVATBA

Pokorný si dneska Pyšnou bere,
ten, kdo je vidí, zpozorní,
vykročí společně jedním směrem
a oba budou Pokorní.

Bývala divoká, on si ji vychovával,
byla to práce a často prý celkem kravál,
ale dnes konečně, na stará kolena,
má ženu, která je ctnostná a zkrocená.

Dvě „ANO“, polibek a pohled do očí,
a palce držíme jim, ať mu zas nezvlčí!

•

POZVÁNKA DO RÁJE

Pozvu tě do baru se starým gramofonem,
tam není žádný spěch a žádné honem,
budem pít griotku u starých desek,
kdo sem kdy zavítal, tak ten se neseke'.

Spousta knih v regálech, prach setru z hřbetů,
dál nikam nemusíš, konečná je tu,
do starých stránek se můžeme začíst,
a třeba i víckrát, to bych byl radši.

Svět venku ať frčí, my budem v klidu,
a s tebou na další verše tam přijdu...

•

PRÓZA

AMORŮV ÚD ANEB LIBUŠE A PŘEMYSL PO LETECH

Když v onen májový sobotní podvečer přivezla rychlá zdravotní služba Přemysla Voráčka na emergency oblastní nemocnice, nevypadalo to s jeho budoucností růžově. Srdeční činnost byla zpomalena, občas mu vynechával pulz. Kdyby nedýchal v sanitním voze přes masku s kyslíkem, kdo ví, jestli by jej do nemocnice dovezli včas. Ani službu konající mladý lékař Filip Bednář zprvu nevěděl, o co by se vlastně mohlo u pacienta jednat. Starší muž před šedesátkou. Infarkt? Ale pacient si na bolesti na hrudi nestěžoval, byl při vědomí, komunikoval, i když se zdálo, že mluví trochu z cesty. Mozková příhoda? Ani náhodou. Tak nějaká otrava? Experimentoval s drogou? Všelicos proběhlo Filipu Bednáři hlavou. Už chtěl přivolat staršího kolegu Proška, který držel doma příslužbu, ale... pacient začal pravidelně dýchat. Zdálo se, že každou minutou se jeho stav lepší, takže lékař se rozhodl kontrolovat všechny životně důležité funkce a vyčkat.

Přemysl se zázračně zlepšoval. Za pár minut viditelně pookřál. Měl jen strašnou žízeň. Divil se, jak se do nemocnice dostal. Skoro nic si nepamatoval. Vlastně jen to, že jej na sobotu odpoledne pozvala jeho bývalá spolužačka Libuše Kněžná, aby jí poradil s rekonstrukcí chalupy po rodičích. Rozmlouvali spolu v altánku na zahradě, vypil jedno nealkoholické pivo a turka, ale pak ...

Ten příběh začal o čtyři desetiletí dříve. Na gymnasiu (tenkrát se ještě nepsalo gymnázium) nastoupili do prvního ročníku noví studenti. Byli mezi nimi i dva budoucí protagonisté této povídky, tedy Libuše Kněžná a Přemysl Voráček. Jak z Jiráskových Starých pověstí českých. Zatímco Přemysl si Libuše příliš nešímal, Libuši padl Přemysl do oka již první den, kdy se náhodně setkali při vstupu do učebny.

Libuše nepatřila mezi dívky, na jejichž křivkách by se zalíbením spočinul zrak dospívajících jinochů. Ani prsa ji příliš nezdobila, zkrátka v těch letech se dívkám Libušiných tvarů říkalo, že je „zaprcatělá.“ Kdyby měla ňadra jako zadek, ale škoda mluvil.

To Přemysl byl třídní Travolta. Stejně jako jeho herecký vzor strhl veškerou pozornost dospívajících dívek. Stal se idolem slečen nejen v jeho třídě, ale prakticky celé školy. V představách potenciálních milenek byl drsný a něžný zároveň. Nejedna dívčí deníček se těšil, že s ním prožije tu pravou „horečku sobotní noci.“

Libušin deníček k záplavě platonických milenek čekatelek patřil též. I když věřila, že se i ona na chmelové brigádě promění v Olivii Newton-John. Leč Přemysl měl oči očarovány jinými dívkami.

Když se potom o posledních prázdninách, mezi třetím a čtvrtým ročníkem odváží Libuše na místní plovárně opalovat nahoře bez, aby upoutala Přemyslovu pozornost, což byla v 70. letech 20. století na maloměstě velká troufalost, Přemysl pronesl něco v tom smyslu, že Libuše vlastně horní díl plavek ani nepotřebuje. Celá aféra skončila školním napomenutím a doma pár fackami.

Libuše na Přemysla zanevřela, ale nikdy nezapomněla a stále doufala. Na maturitním večírku měla zjevení, že láska Přemysla k její osobě se nebes dotýkati bude. Po pár pivech a několika panácích rumu měl vidění kdekd, ale Libuše byla k věštbě přímo předurčena.

Přemysl po maturitě odešel na stavební fakultu ČVUT. Libuše se přihlásila na práva do Prahy, aby byla svému idolu nablízku. Jenže zatímco premiant třídy u přijímacích zkoušek uspěl, Libuše ne. Musela se spokojit s nástavbou pro sociální pracovnice, kde se naučila psát na stroji, aby potom většinu života prožila v kanceláři, vařila šéfům turka a doufala, že jednou přijde vysněný Přemysl s žádostí o ruku.

Její životem, bytem 1+1, nakonec hlavně postelí, prošla hezká řádka mužů, ale nikdo z nich se ani malinko nepřibližoval vysněnému ideálu. A tak Libuše přežívala s náhodnými a většinou krátkodobými známostmi až do padesátky. Bezdětná a zhrzená životem. Občas pokecala s kamarádkou na kafi nebo na dvojce červeného o životní nespravedlnosti, když někdo, myslela tím pochopitelně Přemka, má všechno, zatímco jiný nic.

Roky utíkaly. Jednou se spolužačka Helena zmínila, že se zase blíží termín srazu bývalé gymnaziální třídy. Libuše na srazy zásadně nechopila, zvláště po té, co se dozvěděla, že Přemysl v pátém ročníku vysoké školy pojal za svoji zákonitou manželku nějakou vyzáblou kozu Evu z pedagogické fakulty. A dokonce s ní čeká dítě. Sice by ráda věděla, jak Přemysl vypadá, ale hrdost jí bránila. Vyzvídala od spolužaček, které si třídní sraz nenechaly ujít. Bývalé holky Libuši ujišťovaly, že je to pořád štramák. Má syna Přemka a dceru Simonu. Že jen kvete, trochu mu roste břicho, ale vlasů má pořád dost. Ani kouty na hlavě se mu nedělají, i když sem tam mu život přece jenom trochu vlasy obarvil počínající šedí.

Jednou Helena přišla na smlouvanou schůzku na dvě deci červeného do kavárny s výbornou zprávou. Tedy výbornou jak pro koho, ale pro Libuši to byla zpráva vynikající. Snad ani výhra prvního pořadí ve Sportce by ji tak nerozjasnila líc. Dokonce se s Helenou rozšouply a vypily láhev vína až někde z Chile. Přemyslova manželka Eva totiž zemřela na rakovinu.

„Kdy bude příští sraz?“ zajímala se Libuše a okamžitě kontaktovala Libora, organizátora abiturientských dýchánek, že je třeba neprodleně seznat spolužáky, i když kulatých čtyřicet let od maturity budou slavit až v příštím roce. Libor se pochopitelně divil, neboť Libuši na srazu od školy neviděl, ale nakonec se nechal ukecat. Spolužáky sezval o rok dřív s odůvodněním, že je třeba se náležitě připravit na příští rok, kdy už to budou čtyři desetiletí od chvíle, kdy opustili škamny slovatného gymnaziálního ústavu.

Na sraz se Libuše dostavila s náležitým předstihem. Den před akcí prožila u kadeřnice a poprvé v životě u vizážistky. Byla si sice vědoma, že zázrak s jejím obličejem by neudělal ani kouzelník, ale přece jenom potřebovala udělat na Přemka dojem.

„Jen aby přišel,“ slyšela slova spolužačky Heleny, „třeba drží smutek.“

„Prosím tě, dneska, jaký smutek, podívej se, i Havel se oženil za pár měsíců, co Olga umřela,“ hájila svůj plán Libuše.

V sobotu odpoledne se v restauraci Pod hradbami Přemysl objevil. Vypadal ještě líp než v Libušině fantazii. Vlasy měl tmavé, nakonec kdo ví, jak dneska vypadá Travolta. Postavu pevnou, sice trochu přibral, ale to nakonec většina spolužáků a spolužaček, o Libuši ani nemluvě.

„Ahoj Přemku,“ špitla Libuše na chodbě. „Slyšela jsem, že tvoje žena...“ sklopila oči. „Tak upřímnou soustrast.“

Snad se v Přemyslových očích zaleskla slza či co, ale Libuše doufala, že to byla známka přízně. Železo je třeba kout, dokud je žhavé. Přemysl se omluvil, vzhledem k úmrtí, zdržel se jen krátce, ale to Libuši stačilo, aby z něj vymámila mailovou adresu a telefonní číslo. Chopila se funkce pořadatelky třídních setkání. „Spolužačky a spolužáci, šedesátka nám klepe na dveře, měli bychom se scházet častěji. Jak ráda jsem vás viděla a doufám, že se zase brzy uvidíme,“ loučila se ojíňená Libuše s bývalou partou v půl třetí po půlnoci.

Libor si klepal na čelo, ale neprotestoval. Libuše začala všechny bombardovat maily s pozvánkami na setkání v baru, v knihovně, na turistickém pochodu. Zpočátku se jich pár sešlo, ale postupně zájem opadával. Přemysl chodil jen sporadicky, většinou se brzy omluvil, že musí do práce nebo domů. Libuše věděla, že nesmí váhat.

Odhodlala se a napsala mu mail, že by potřebovala pomoci s rekonstrukcí chalupy nedaleko rybníka, kterou zdědila po rodičích. Chalupa rekonstrukci potřebovala, což o to, ale určitě nebyla tím hlavním důvodem, proč v májovém odpoledni Přemysl, majitel stavební firmy v okresním městě,

zavítal do odlehlých končin, kde třešně, jabloně a hrušně kvetly, zatímco se vzduchem nesla slova Máchova Máje.

Nakonec ani v Máji hlavní hrdinové neskončí dobře. Přemysl si udělal pár poznámek, když prošel celou chatu, přeměřil a načrtl do bloku první návrhy. Nakonec vynesl ortel: „Potřebovalo by to minimálně jeden a půl melounu!“

S takovou hotovostí pochopitelně Libuše nedisponovala, ale doufala, že Přemysl, až bude ruka v rukávu, majitel úspěšné stavební firmy, investuje nejen do chalupy, ale především do nového životního svazku.

Nabídla Přemyslovi pivo a kávu. Usadili se v altánku. Chvilí nezávazně plkali. Všude voněl máj a lásky čas, a tak Libuše sáhla k ženské lsti. Přemysl se k ničemu neměl. Musí mu pomoci. Prostě chytit příležitost za pačesy.

V práci se radila s kolegyní Veronikou, jak to udělat, aby chlap zabral na první pohled.

„Já mám z Prahy takovou lahvičku, koupila jsem to před lety kousek od Hlavního nádraží od nějaký kořenářky. Použila jsem to na toho májho Davida. Zabralo to fantasticky. Stačilo mu kápnout dvě kapky do kafe. A to bys viděla tu noc! Jak v italském filmu!“

Veronice se zaleskly oči.

„Jen nevím, jestli to ještě bude fungovat, je to už pár roků. Jmenuje se to nějak jako Amorův úd nebo tak nějak...“

„Amorův úd?“ podivila se Libuše.

„Jo, ale bacha, opravdu jen dvě kapky, ta babka říkala, že při větší dávce by to ten chlap taky nemusel vydržet!“

Jenže Libuše potřebovala jistotu. Nešetřila nikdy. Tady nic neměla, tedy kromě 1+ 1 a rozpadající se chalupy. Z letáků reklamních společností věděla, že šetřit se nevyplácí.

P. S.

Na příští školní sraz u příležitosti čtyřiceti let od maturitní zkoušky Libuše nepřišla. Libor se sice divil, ale po pár pivech zapomněl. A Přemysl? Jak se svěřila u červeného vína Helena, přinesl na sraz svatební koláče.

„Svatební koláče? ! Žení syna?“ vyhrkla Libuše.

„Ne, on se žení. Bere si nějakou čtyřicítku, Jolana se jmenuje, dokonce nám ukazoval na mobilu fotku. Řeknu ti, docela kočka. Je podobná tý bejvalý MISS,“ uznale pokyvovala Helena.

Libuše vypila dvoudecku červeného na ex. Toho bohďa nebude, aby Libuše z boje utíkala. Třeba se ještě dočká!

:

KOLEJE

Sobotní podvečer prodloužil stíny a zkrátil naše kroky. Ploužili jsme se po kolejích podél řeky a náladu jsme měli takovou... divnou. A já se na ten vandr tolik těšil! Slunce, modrá obloha, teploučko. My tři kamarádi, známe se od základky, byli jsme spolu i na průmyslovce. Já, vousáč Bob a čerstvý ženáč Tonton. Ten klopýtal po pražcích asi deset metrů přede mnou, uvzdychaný a ukňouraný, ani medicína z placatky mu nepomohla.

„Má to doma nějaký divný s Jajdou,“ vysvětlil mi v pátek na nádraží šeptem Bob, „pořád prej telefonuje s mámou a něco si špitají, nechce s ním jít ani na pivo.“

Sešli jsme z náspu k řece, Tonton se zahleděl na plující labuť a pronesl:

„Když labuť vyleze z vody, je z ní kachna. Když holka svlíkne maskáč, je z ní obyčejná buchta...“

Další perla do sbírky, sdělil mi očima Bob.

„Stejně by s náma nemohla, tohle je přece tradiční klučičí vandr,“ chlácholil jsem nešťasníka opatrně. A marně.

Pokračovali jsme v cestě. Tonton se začal ošivát.

„Útočí na mě!“

„Ježišmarjá, kdo?“

„Ty vatičky!“

„Co?“

„Jak tady lítají!“

Udiveně jsme se s Bobem rozhlédli. Aha, poletuje tady chmýří z topolů.

„Hele, takhle to dál nejde,“ žďuchnul jsem do Boba a zamířili jsme do hospody.

Lokál U Vašíka jsme dobře znali. Vlídna obsluha, obstojné pivo a ještě tam mají dobře uleželé utopence. Usedli jsme venku pod slunečníkem, který se ovšem po západu slunce stal tak akorát baldachýnem. Přitančil hospodský s pěknou kulatou pleší a nasázel před nás tři piva, ani jsme si nestačili ustlat na stole.

„Kdo rychle dává, dvakrát dává,“ zavtipkoval ten bodrý muž a udělal na lístek šest čárek.

„Dobrý!“ rozesmál se Bob a já se přidal. Oba jsme se podívali s nadějí na Tontona, ale ten jen potřásl hlavou.

Od vedlejšího stolu nás pozorovali místní týpkové a já tušil, že se jim chce něco říct. No nazdar, nechce se mi prát. Ale Tontona by nějaký konflikt mohl nakopnout. A tak jsem s divadelním gestem dopil pivo, natáhl nohy v kanadách do prostoru a postrčil širák na hlavě. Trvalo to ještě

chvilku, ale pak se z chichotajícího hloučku ozvalo:

„Hele, když jste ty kotlíkáři, hrajete taky na tu balalajku?“
Následoval mohutný výbuch smíchu.

Tonton byl z nás největší, nejstatnější, jindy by se nad nimi vztyčil v celé své výšce a něco hrozivého by odpověděl, ale teď jen seděl nahrbený s podepřenou hlavou a drtil mezi zuby:

„Na mandolínu, ne?“

A to bylo všechno. Sakra. Místní týpkové ztratili zájem a dál se věnovali fotbalové lize, či co. Pan výčepník nahradil čárky skutečnými pivy a někde na střeše zapěl kos. Idylka. Mně se to tady líbilo, ale co proboha uděláme s tím Tontonek? Oblažit ho panákama nemělo smysl, kdo by se s ním tahal do lesa. A na nějaké řečičky asi neměl náladu. A tak jsme jen tak popíjeli pěnivý mok, poslouchali toho kosa a nechali to osudu.

Noc jsme strávili na pěkném plácku v nedalekém lese, ráno bylo jako malované. Uvařili jsme si čaj a vzorně po sobě zahladili stopy. Kolem poledního jsme si s Bobem zařídili v řece nad jezem, Tonton nás zachmuřeně sledoval s nohama ve vodě. Aspoň že tak. Byly tam pěkný holky v plavkách, ale ty ho vůbec nezajímaly. No bodejť, miluje přece svojí Jajdu. Snad to nějak dopadne.

A pak už jsme seděli na nádraží, jo, tyhlety nedělní návraty. Pozorovali jsme stříbrné kovové pásy kolejí, co se táhnou do dálky a lenivě mhouřili oči, jak se v nich lesklo zapadající slunce.

„Hele, kluci,“ zakňoural Tonton, „pojdte se mnou domu.“

„Jsi snad malej kluk?“ zamračil se Bob.

„Počkej,“ oponoval jsem opatrně, budu teda ten hodnej strýček, „prostě se mu samotnému nechce.“

„No a co asi zmůžeme?“

„Prostě budeme s ním. Jsme snad kamarádi, ne?“

Bob se ještě chvíli mračil, nechtělo se mu vstupovat do nějakých válek, ale nakonec kývnul.

„No jak myslíš, tak jo.“

„Díky, kluci,“ špitnul Tonton.

Problém těch pěkných, moderních vlaků je, že už to nedělá ty klapavé zvuky, jen to klouže po kolejích, všude protihlukové bariéry, ani se není na co dívat z okna. Pozorovali jsme tedy spolucestující, kteří byli soustředěně zahleděni do svých mobilů, jakoby zrovna zachraňovali světový mír. Povětšinou ale sbírali body v nějakých hrách. To my jeli zachraňovat rodinný mír! Kdoví, jaká záchranná mise nás čeká!

Tonton opatrně odemkl dveře a nakoukl do předsíně. Kývnul na nás. Vcucli jsme se za ním, jak v akčňáku. Byl slyšet cajdák z rádia, jinak nic. Svojně jsme pokročili až ke kuchyni.

A pak už jsme se nestačili divit.

Od vzorně uklizeného stolu s oslnivě bílým ubrusem a květinou ve váze vystartovala Jajda a vrhla se Tontonovi do náruče.

Pak se zase odlepila a vtiskla mu do ruky úzký papírek.

„Dvě čárky, Toníčku, dvě čárky! A žádný duchové, úplný koleje, úplný koleje!“ smála se a slzela při tom.

Tonton zíral na ten proužek a pomalu mu to docházelo.

„Janičko?“ vyšlo z něho něžně, obejmul Jajdu svou mohutnou tlapou, ve druhé třímal tu relikvii a zahleděl se do dále.

Cítil jsem, jak mi vlhnou oči a viděl jsem, že Bob má taky na krajíčku. Nádherná chvíle! Byl jsem rád, že jsem toho společně s kamarády.

Jajda trpělivě čekala, až to Tonton vstřebá a pak se opatrně zeptala:

„Nevadí ti, že je ten papírek počuranej?“

Tontonův duch se pomalu vracel zpět do hmotného těla, které vydalo prohlášení:

„Tak ti přemejšlím, kde seženu maskáčovej kočárek...“

Nakonec tedy na panáky došlo. Ale vzhledem k okolnostem to byly stopičky téměř nevinného likéru.

⋮

SKRZ HLÍNU

Lojza se vyhříval na lavičce, obličej otočený k sluníčku. Hltal každou vteřinu tepla, která na něj dopadla. Když zase slunce zastínil mrak, znechuceně vstal, nasadil si brýle a šel zase do práce. Ta chvilka na oběd je přece jenom k něčemu užitečná, řekl si a odbočil do uličky, kterou používal při cestě z parku do kanceláře. Najednou si všiml u kontejneru na odpadky, který přetékal haraburdím něčeho zvláštního. Ještě nevěděl čeho, ale zastavil, aby zjistil co ho tak vzrušilo. Hledal očima něco nezvyklého. Nic však nemohl najít. Pár hadrů, sklo, plechy, samé obyčejné nepotřebné věci. Vrátil se tedy o několik kroků zpět s odhodláním najít tu podivnost, která ho zastavila. Pod kontejnerem ležely na zemi čtyři asi půlmetrové desky z různých materiálů a pod nimi zela hluboká díra. Lojza přišel blíž a díra zmizela.

Couvl a otvor se znovu objevil. Je tam ta díra? Nebo jde o optický klam? Chvilí nad nimi bezradně stál a přemýšlel. Co to je? Vzal desky do ruky. Byly dost těžké. Čtyři desky z různých materiálů, které sem někdo opřel. Dvě byly z plexiskla, jedna silnější barevné sklo a čtvrtá pravděpodobně z nějakého stroje. Odnesl je o pár kroků dál a položil je na zem. Narovnal se a pod deskami se opět objevila díra. Jenže teď v tom otvoru uviděl teplovodní vedení. Nechápal, jak je možné, že z určitého úhlu vidí topení, které bylo asi tak metr pod zemí. Zkoušel různé úhly a různé vzdálenosti, až mu došlo, že díky těmto čtyřem deskám lze vidět skrz hlinu. Jakoby země byla vzduch. Začaly se mu motat v hlavě myšlenky. Nemohl si to všechno srovnat. To je přece objev století. Vidí skrz zem. Může objevovat poklady, ale i mrtvolu. Může odhalit závadu na vodovodu, ale taky najít hrobku faraona. Může ušetřit geologické vrty nebo najít vodu pro studnu a spoustu jiných věcí.

„Jsem finančně zajištěn do konce života. Nemusím se už trmácet do úřadu. Hned podám výpověď. Bože to je krása!“ Zalil ho blažený pocit sebeuspokojení.

„Zítřka si to nechám patentovat.“ Přemýšlel nahlas.

„Jenom aby mě někdo nepředběhl. No jo, ale co si nechám patentovat? Vždyť o tom nic nevím? Musím nejprve zjistit, proč a jak to funguje. Ještě že mám školu. Najít to nějaký blbec, tak si s tím neporadí.“ Mezitím došel s deskami do kanceláře. Bohumil byl už z oběda nazpátek.

“Bohouši, řekni prosím tě starýmu, že mi není dobře, tak že jdu k doktorovi.“ Bohouš jen kývl hlavou a přestal si ho všímat. Bude lepší nedávat hned výpověď, pomyslel si. Co kdyby

náhodou? Donesl desky domů a položil je na stůl. Vzal si kýbl a lopatku a donesl ze zahrady trochu hlíny na pokusy. Vysypal na stůl pár lopatek hlíny a před ně postavil desky. Několik hodin jen koukal, obcházel, nechápavě přemýšlel o různých možnostech, až k večeru někdo zaklepal.

„Dále,“ odpověděl. Vstoupila Jindra. Snaží se ho uhnat, ale není jí to nic platné.

„Čau Lojzíčku. Nepůjdeš do kina?“ řekla znuděně.

„Nemůžu, jsem nějak nastydlejší. Ale pojď se na něco podívat.“ Pozval ji do obýváku.

„Co to je?“ Zeptala se Jindra.

„Nech se překvapit.“ Dělal tajemného a posadil ji do křesla.

„Co vidíš na stole?“ Zeptal se jí.

„Co by, hromadu hlíny.“ Udiveně se na něj podívala, jakoby čekala vysvětlení. Zatlačil mezi ní a hlínu židle s deskami.

„A teď?“

„To samý. Hromadu hlíny. Jen trochu zamlženě.“

Odpověděla a její výraz byl čím dál udivenější.

„Počkej. Jak to samý.“ Nechápal Lojza.

„No to samý. Co bych podle tebe měla vidět. Kocoury?“

Trvala na svém Jindra.

„Počkej. Ty jako tvrdíš, že tu hlínu vidíš i přes ty desky jo?“

„No jasně. Sice špatně, protože jsou ty desky celý zapatlaný, ale vidím. Na tom snad není nic divného?“

„Hele, uděláme to jinak,“ zkoušel dál Lojza.

„Stoupni si sem ke dveřím a pomalu jdi k deskám.

Přitom se ale celou dobu musíš dívat na tu hlínu.“ Jindra provedla nařízený úkon.

„Pořád vidíš?“

„Pořád vidím,“ nedala se.

„Hele Lojzíku, nemáš horečku?“

„Nech toho. Ty fakt tu hlínu pořád vidíš?“ Tahal jí za rukáv.

„No jasně. Víš, já radši půjdu.“ Ustaraně se na něj podívala a vzala za kliku.

„Čau.“ Lojza její odchod už nevnímal.

„Čím to, že ji nevidím jen já? Na zázraky jsem přestal věřit už při odhalení čápa. To není jen tak samo sebou. Ať mi nikdo neříká, že mi dal bůh nadpřirozenou moc. V tom je nějaká obyčejná kulišárna. Nějaká zatracená fyzika.“

O dva dny později zaklepal u Jindry.

„Ahoj, můžu dál?“ zeptal se prohýbaje se pod těžkým kufrem.

„Ty se ke mně stěhuješ? No pojď dál. Už je ti dobře?“

„Nikdy mi nebylo líp,“ prohlásil a položil kufr na stůl. Otevřel ho a z malé dózy vysypal na stůl hlínu a před ní položil rámeček s deskami. Jindra se na to udiveně dívala.

„Tebe to ještě nepustilo?“ usmála se trochu prkenně.

„Tak a teď si vezmi tenhle dalekohled a stoupni si ke dveřím. Zaměř tu hlínu, zaostři a pomalu se přibližuj.“

„Ty brdo! Kam ta hlína zmizla?“ Udiveně vykřikla, když došla do půli vzdálenosti mezi stolem a dveřmi.

„Já ti to říkal,“ namítl Lojza.

„Jenže když jsi byla u mne, tak mi nedošlo, že mám brýle. Tím pádem jsi ten optický zázrak nemohla vidět.“

„Co to ale znamená?“ Vyzvídala Jindra.

„Co? Že budu bohatej. Jindro. To je ten největší objev, jaký si mohla vidět. Vidíme přes hlínu.“

„Už jsi to někde říkal?“

„Ještě ne, ale s tímhle už můžu na patentový úřad. Chtěl jsem si to u tebe jen ověřit.“

„A co kdyby ses na patentový úřad vyflákl. Akorát tě oberou a nebudeš mít nic,“ navrhovala.

„Prosím tě, to nejde, vždyť ten vynález pomůže celému lidstvu. V archeologii, v geologii, v kriminalistice, při kopání studní, šachet, při hledání pokladů. To má nepředstavitelný možnosti.“

„Ukaž mi vlastně, jak to funguje?“ zajímala se.

„To je složitý, ale tady jsem to všechno zdokumentoval. Největší oříšek byl zjistit, co jsou to za desky. Tady mám jejich složení. A na to s tím dalekohledem jsem přišel díky tobě. Když ten dalekohled správně zaměříš, tak je vidět až do hloubky patnácti metrů.“ Mluvil skoro v transu.

„Víš někdo, že jsi tady?“

„Ne, nikdo. A to nemluvím o silnějších dalekohledech. Víš, že můžeme vidět střed zeměkoule... Lojza nedomluvil. Složil se pod úderem kladívka, kterým ho Jindra uhodila. Mířila dobře.

„Já ti dám patentový úřad. Já budu ta bohatá.“ položila kladivo a začala se smát.

⋮

POHÁDKA PRO DOSPĚLÉ O ŠTASTNÉ NEMOCNICI.

V jednom nejmenovaném okresním městě stála špatně hospodařící okresní nemocnice a když se smlouva jejího ředitele nachýlila ku konci, tak se tamní radní rozhodli ji neobnovit a vypsat konkurz na nového. Což o to, zájemců by se přihlásilo dost, ale v podmínkách výběrového řízení byl mimo obvyklé požadavky na vysokoškolské vzdělání i dovětek, že pokud se hospodaření nemocnice nedostane do roka a do dne účetně z červených čísel, tak bude příslušný vedoucí úředník odvolán a nucen další dva roky pracovat jako poslední poslíček v prádelně a stravovat se v nemocniční jídelně tou nejhorší neslanou dietou a na jeho pokrmech a polévkách se nesmí vyskytovat ani jedno mastné oko. Zkrátka hrůza. I přes tyto kruté podmínky se nakonec přihlásili tři zájemci. Jeden lékař, druhý účetní a třetí byl malíř. Protože radní opravdu nechtěli šlápnout vedle, a nakonec měli z čeho vybírat, tak vzali všechny tři uchazeče do zkráceného zkušebního řízení. Každého hodlali pověřit na týden ředitelováním a věřili, že se rychle vybarví jejich přednosti a odhalí jejich nedostatky.

Prvním přihlášeným, který dostal šanci byl lékař. Jeho atestací byla všeobecná chirurgie a ten se rozhodl okamžitě k radikálnímu řezu. Na všechna oddělení dosadil jako primáře chirurgie a nařídil aby se věnovali léčbě tak, jak se učili na fakultách. Stalo se, že najednou prudce stoupl počet amputací. Pacient, kterému se objevil vřed na na lýtku přišel o nohu. Jiný, který si stěžoval na artrózu v lokti přišel o ruku a nepřejte si vědět, o co přišel pacient, který si stěžoval na bolest v krku. Radní usoudili poměrně rychle, že tento ředitel nebude tím pravým požehnaním pro jejich nemocnici. Nevydržel ve funkci ani ten zkušební týden, protože starosta správně pochopil, když se mu vrátila domů z nemocnice manželka bez uší, že takhle to opravdu nepůjde. Přitom si šla nebožáčka pouze postěžovat na příslušné oddělení na zalehlý bubínek.

Druhým přihlášeným byl účetní. Vystudovaný inženýr, cifršpión, nevěřil že pouhým sčítáním kladných a záporných čísel se dostane do těch správných počtů, po kterých volá radnice. Zavřel se ve své nové kanceláři a prvním jeho počinem byl nákup velkého a super rychlého počítače. Na obří obrazovce sledoval kurzy akcií z celého světa a začal pomalu a opatrně nakupovat a prodávat, tak jak byl přesvědčen o správnosti svého konání. Věřil, že se mu podaří každou vydělanou korunku zhodnotit. Po třech dnech zjistil, že nemá na účtech nic. Čtvrtý den přišel větší

obnos za výkony ze zdravotní pojišťovny a dočasný ředitel v tom spatřil svoji poslední šanci. Vybral všechny peníze a běžel na místní poštu. Když jej přišli pátý den zatknout pro zpronevěru, krčil se za psacím stolem který byl zavalen vyškrtanými stíracími losy. Uvěřil bláhově sloganu, že každý třetí vyhrává.

Třetím zájemcem o pozici ředitele byl malíř. Nebyl to ledajaký malíř pokojů, ale akademický malíř. Tím splňoval první podmínku o vysokoškolském vzdělání nutném na příslušný post. Ovšem o dalším musel dosud zklamanou radu města přesvědčit. I vzpomněl si na svá studia a nauku o významu barev pro rozpoložení člověka. Dobrá nálada je pro každého pacienta důležitým předpokladem k uzdravení. Okamžitě proto nařídil vymalovat všechny čekárny zářivými světlými barvami. Již vstupování do ordinace jejíž dveře jsou natřeny na růžovo evokuje v nemocném ty nejvznešenější pocity, i když jej čeká třeba klonoskopie. Stropy v operačních sálech povinně bleděmodré se zářivými slunečními paprsky a bílými obláčky.

Uspávaný pacient je přesvědčen o případném vstupu do nebe a povědomě spolupracuje při operaci. Vrcholem práce s barvami bylo, že sestřičky dostaly sadu make-upů a každý byl léčen nejen prášky a injekcemi, ale také mu byla nalíčena barva zdravého lidského těla. U spalniček nebo dokonce žloutenky to sice vyžadovalo poněkud větší vrstvu barvy, ale výsledek byl stoprocentní. Radní při návštěvě po týdenní zkušební době byli spokojeni. Tolik zdravě vypadajících lidí, co leželo v nemocnici svědčilo o dobře vykonávané léčbě a finanční výsledky se jistě brzy dostaví. Malíř dostal svůj kýžený post a okresní nemocnice v nejmenovaném okresním městě má před sebou barevně zářivou budoucnost.

:

MÝTOMÁNIE

Vítám vás u prostě zachyceného náhledu
do myšlenkových procesů člověka,
který se sice za každou cenu pokoušel bojovat
proti strojmistrům, kteří mu žili v hlavě,
ale ani tak je nedokázal donutit, aby přestali tahat za páčky.
(Ale ani tak nebyl schopen začít řídit svůj vlastní stroj sám...)
vyhýbala se nálepce

Strašně
Tělesně
Roztroušené
Osobnostní
Jinakosti

Strojmistři běželi strašně moc rychle.
„To je mýtománie, zlato,“ řekla mi, ale já tomu nerozuměla.
Strojmistři běželi strašně moc rychle.

„Tak je to anglicky, česky to znamená bájná lhavost,“
pokračovala, ale poslouchat jsem přestala někdy
u slova LHA-VOST, protože -
Ti strojmistři běželi opravdu strašně moc rychle. Tak rychle jako
snad ještě nikdy – slyšela jsem, jak na sebe křičí něco s tím, ať
nesahají na tu růžovou páčku, matčinu páčku, a ať se opovází jen
pohledem zavadit o tu zelenou, pro spolužáky.

Jinak ze sebe prý vzájemně nadělají paseku. Protože přece
nemůžou dopustit, aby se všechny historicky promíchaly. Jeden
sektor pro domov, druhý sektor pro školu, třetí sektor pro kroužek
volejbalu,
čtvrtý kroužek pro

„Tak co mi k tomu řekneš? Ty ses snad nenarodila tady,
v Česku?“

Tu tyrkysovou, tu tyrkysovou s nápisem LÍZA! Pištěli mi v hlavě,
a než jsem stihla právě na tu nevěřičně se tvářící Lízu vyhrknout,
že jo, že jsem se narodila v Česku a že taky jsem Češka a že mi
je sedmnáct a mám ráda jahody – oni za tu páčku zatáhli.

„Ne,“ vyjelo ze mě, a to už kromě tyrkysové páčky stiskli
strojmistři a jejich oddaní zaměstnanci i hromadu dalších, „ne, já
jsem se narodila v Rusku, kam přece jezdíme za dědou a babičkou.“
V tu chvíli jsem tušila, co bude následovat, protože jejich
výkřiky,

ať se zatraceně zmáčknou i ty svítivé knoflíky „detailů-založených-
aspoň na špetce-pravdy“ nalevo, byly hlasitější a hlasitější.

„Vždyť přece víš, že umím azbuku a že moje máma chtěla, abych
byla profesionální tanečnice baletu, ale v Rusku se jí nelíbilo,
jak mě trenérka vedla...“

A taky, že budu slavit sedmnácté narozeniny až příští listopad
a kvůli alergii na jahody půjdu brzo na operaci, podařilo se mi
dodat v následujících pěti minutách.

Jen co jsem dopověděla poslední vybájený fakt, cítila jsem, jak
kalkulují. Strojmistři chtějí mít totiž vždy ve všem jasno. 6 lží v 5
pěti minutách, to brzo trhneme rekord, hučelo mi v uších,
ale neboj se, vždyť azbuku se teď učíš a balet by ti určitě šel,
kdybys ho někdy zkusila-

A právě tyhle upištěné hlásky v mojí hlavě si při zdrceném
odchodu mé poslední kamarádky nadšeně padly do náruče nad
všemi zmáčknutými knoflíky a stočenými páčkami

„To je mýtománie, zlato,“ hlesla ve dveřích. Sice jsem už opět
byla česká milovnice jahod, která na dortu brzy bude sfoukávat
již osmnáct svíček, to už ale bylo všem jedno.

A tak jsem poslechl pokyny mých hlasů a šla se v klidu doučit
ten zbytek azbuky.

Byla definitivně polapena

Silně

Toxickou

Relativně

Ohromující

Jistotou

⋮

MAYDAY

Slušně vychovaný chlapec držel v ruce model letadla, který poprvé sestavil úplně sám. Vstoupil tiše do místnosti, aniž by si ho rodiče, zaneprázdnění hádkou, vůbec povšimli.

„Jen do toho!“ vyštěkl tatínek. „Litovat můžeš už teď!“

Chlapec byl moc hrdý na svůj nový, bledě modrý model letadla. Když dostal jeho dílky od dědečka ke jmeninám, hned mu bylo jasné, že sestavení takového stroje s velkými vrtulemi a protáhlými křídly bude vyžadovat opravdovou dávku zručnosti. A tak dnes celé dopoledne soustředěně kousky vylamoval z předlohy, přesně podle černých linek, a celé odpoledne části skládal do sebe tak, aby před ním stál ten velkolepý model letadla A880. A jak byl krásný!

Samosebou se chtěl okamžitě pochlubit, seběhl tedy ze svého pokoje dolů za rodiči.

„Prosím,“ nadechl se chlapec, aby na sebe upozornil, avšak přerušilo ho maminkino hlasité povzdechnutí.

„Začínám, už začínám litovat,“ dotyčná zoufale rozhodila rukama kolem sebe.

Chlapec se zarazil, uvědomil si, že dospělým se do řeči neskáče a že ho vždycky učili počkat, dokud rozhovor neskončí.

„To je dobře!“ vyjel tatínek podrážděně. „To je dobře, protože každá minuta, kterou se snažíme v tomhle vztahu setrvat, je skutečně politováníhodná!“

Chlapec tedy věděl, že musí být trpělivý, proto zůstal stát ve dveřích, nepokoušel se znovu dát najevo, že rodiče mají společnost, a místo toho se raději znovu dal do tichého obdivování svého letadélka. A jaké dokázalo dělat kreace! Co na tom, že muselo mít svého pilota, tedy chlapce.

„Ty mě chceš doopravdy dohnat k slzám,“ vyrazila ze sebe maminka plačtivě, „když jsi schopný říct něco takového.“

Když chlapec natáhnul ruku, letěl stroj poklidně dopředu a dozadu.

„Ne, počkej,“ tatínek jako kdyby popadnul druhý dech, jemnější, klidnější, „vždyť já se jenom snažím vymotat se z toho nekonečného kruhu. Jeden z nás už musí říct dost.“

Dokázal se také obrátit o tři sta šedesát stupňů, točil se ve vzduchu sem a tam, až se vrtule zběsile roztáčely.

„A musíš to být zase ty, vid!“ zavřískla maminka vztekle, slzy byly ty tam. „Zase já budu poslouchat, jak jsem neschopná a jak si to vlastně celé kvůli mně protrpěl!“

Uměl se zničehonic zastavit a prudce se otočit,

rozletět se plnou rychlostí opačným směrem.

Tatínkovi zrudly tváře, pozbyl klidu tak rychle, jak se u něj znenadání objevil.

„Už zase ty tvoje móresy, tyhle nekonečné hysterické scény.“
Nebo jen tak držel výšku, vrtule se netočily, to pokud chlapec zůstal nehybný.

„Já- já-...“ maminka nemohla najít ta správná slova.

Po všech těch akrobatických výkonech, kterých bylo letadlo a jeho pilot schopní, nabralo tu nejvyšší rychlost, chlapec viděl, jak se model řítí vstříc neznámu, nepředstavitelne rychle, rychleji než samotné světlo!

„Já že jsem hysterická?“ křičela maminka téměř nepřičetně.

„Vždyť na mě právě ječíš!“ zvýšil tatínek hlas.

Vrtule se protočila, chlapec zakopnul o hranu koberce (ne, ne, prosím, ne!)

„Ty seš neuvěřitelný! Já nechápu, proč jsme se my dva-“

„Ne, JÁ nechápu“

Letadlo se zřítilo na zem. Chlapec k němu přistoupil, musel prozkoumat škody. Poslušný jako vždy, nezačal kvůli zničenému modelu vyvádět, i když mu srdce krvácelo nad tou šílenou spouští. Bylo na dranc, kokpit prasklý, okénka vypadaná a roztržštěná a trup, trup na tom byl nejhůř, nenapravitelně rozlomený vejpůl.

„Prosím tě, nech mě na pokoji,“ maminka si svého soka znechuceně přeměřila a odvrátila od něj pohled. Náhle se jí překvapením rozšířily oči, když spatřila svého malého syna na druhé straně místnosti, stojícího nad něčím, co kdysi býval model jednoho z těch jeho vrtulníků nebo čehosi.

„Copak se stalo,“ zabroukala a vykročila směrem k němu. Ke svému muži byla otočná zády, nechtěla s ním mluvit, nechtěla ho vidět. „Nedalo by se to slepit zase dohromady?“

Chlapec zdvihl hlavu od hromádky na koberci a jen mlčky zavrtěl hlavou.

⋮

KVŮLI NĚMU!

SEDÍM TADY KVŮLI HITLEROVI!

Vykřikoval jsem posměšně jeho jméno.

A ukazoval jsem při tom...

Nelíbilo se jim to.

Psal jsem prý hanlivé dopisy.

Našli je.

Vyslýchali mě.

Nepsal jsem je!

Co mi můžou dokázat?

Někdo to práskl!

Schytal jsem spoustu ran.

Za co?

On byl vždycky ledově klidný.

Že by mě snad chápal?

Ani náhodou...

Nezůřil, ale jednal!

Tak tady sedím a čekám. Dívám se na mříže!

Den se pomalu vleče. Čekám další, smrtící...

Sedím tady kvůli němu, kvůli tomu hajzlovi!... Nemá

rád demokracii...Krucinál! Nemusím ho...

HITLERA NE!

SEDÍM TADY KVŮLI HITLEROVI!

Vykřikoval jsem posměšně jeho jméno.

A ukazoval jsem při tom. Na něj!

Nelíbilo se jim to, voprůzřim učitelským!

Psal jsem prý hanlivé dopisy. Jasně že o nich!

Našli je. Kvůli podělaný uklízečce!

Vyslýchali mě.

„Nepsal jsem je!“ tvrdil jsem sebevědomě.

Co mi můžou dokázat? Jsem přece „king“!

Někdo to práskl!

Schytal jsem spoustu ran. Od fotra.

Za co? Za všechny průsery!

On byl vždycky ledově klidný. Na rozdíl od táty!

Že by mě snad chápal?

Ani náhodou... Měl taky plno moudřejch keců. Vlastenec!

Nezůřil, ale jednal! Chtěl jsem ho jen vytočit!

Tak tady sedím a čekám. Dívám se na mříže! V pastáku!

Den se pomalu vleče. Čekám další smrtící žvásty sociálky.

Sedím tady kvůli němu, kvůli tomu hajzlovi!

Dějepisáři! Nemá rád demokracii?

Krucinál! Nemusím ho snad pořád omílat v hlavě!

Co se mu najednou stalo? Křičíval jsem na něj přece leccos.

Vždycky to skousl!

HITLERA NE!

SEDÍM TADY KVŮLI HITLEROVI? ? ?

•

CESTA Z BEZNADEJE

Procházím městem. Vše kolem mě je zrychlené. Nikdo se nezastaví, jen pár lidí u výkladních skříní obchodů.

Jdu po zaprášeném chodníku. Na silnicích štekají auta na hemžící se lidi. Na každém rohu spousta světél a mlhy. Všechno kolem je šedivé. Jen někdy vidím zelené místečko a říkám si: „Sláva, tráva a květinčky mi poví něco z barevného světa.“ Ale tráva oddechuje, je zatěžkána odpadky, které se válí kolem. Jdu dál tmavými ulicemi, je tu chlad. Žádné děti, co by těšily svět. Kouknu napravo a zakláním hlavu, abych dohlédla nahoru na tisknoucí se paneláky mohutně stojící jako obří na bojišti. Celé město je bojiště a obří vedou obří bitvu nad lidmi mocnými jako oni sami. Nalevo je zeď. Omítka se z ní loupe jak listy uschlé růže. Nikdo neví, co je za tou zdí, ani čím byla, že byla důležitá. To je každému jedno. Každý má jen sám sebe. Ohlédnu se. Něco se za mnou žene. Je to mlha, tma, ... je to čas. Plno křiku a rychlosti. Utíkám. Vzhlednu k nebi a chci vzlítnout, ale mé pocity nemůžou. Neznám světlo. A slunce, můj míč, někam se mi zakutálel. Je mi zima. Asi usínám. Je tu ticho. Ale zase otvírám oči.

Do ulic svítí žluté oči domů. Po popelnicích běhá kočka. A někdo sem jde. Přikrčím se k plotu. Lampa nade mnou zhasla. To mě přinutilo kouknout na nebe. Hvězdy nezářily a měsíc se halil do zašedlého hávu. Zpíval smutně, pak odložil svůj háv. Hvězdy se jen chvíli ukázaly a popošly jeden smutný zamklý taneční krok. Já poslouchala a pak jsem pochopila, že jsem uvězněna v čase.

Sedím na chodníku. Krčím se pod keřem stojícím u plotu. Cítím chlad a zároveň příjemné šimrání za krkem. Keř mě objímá svými jemnými větvemi a mně je teplo. Ale ... Zahledím se na druhou stranu přes silnici. Na chodníku, stojí černá silueta muže. Stojí jako přimrazený a kouká na tmavý dům s balkonem, který si jeho majitelé postavili za plotem. Nevšiml si mě. V okně, které kouká do ulice, se rozsvítilo, jakoby dům otevřel oko. Dům chvíli pozoroval, co se děje na ulici. Na ulici se nedělo nic, ale zároveň se toho dělo hodně. Dům zas usnul, usnul i vítr. Keř mě přestal hlazit a mě se rozbušilo srdce strachem ... a mělo důvod ... Muž, stojící na kraji chodníku, se na mě podíval. Bylo mi úzko a všechny vnitřnosti se mi v břiše kroutily jak hadi. Muž vykročil na silnici a rychle se ke mně přibližoval. Už vkračoval na chodník a já zase zavřela oči.

Cítila jsem, jak mě muž chytil za ruku a zvedl mě ze země. Lekla jsem se a prudce otevřela oči. Připadalo mi, jako bych měla ruku v kýblu s ledovou vodou. Chtěla jsem se z jeho sevření vytrhnout, ale držel mě silně. Čím víc jsem se mu vzpouzela, tím víc jsem

přestávala cítit ruku, za kterou mě držel. Uklidnila jsem se a přes strach jsem se podívala muži do obličeje. Obličej měl schován ve stínu klobouku, který měl posazený na hlavě, a překvapivě působil pěkně, až kouzelně. Ještě jednou jsem zpod klobouku zahlédla mužský obličej. Pronikla jsem k jeho očím. Byly šedé a jakoby za sklem ... ale hlavně jsem pocítila jeho povahu ... Působil tajemně.

Muž se otočil zády ke mně a vykročil. Vedl mě, stále držíc mou ruku, po chodníku, na kterém jsme stáli, na další, který se houpal jak vlny na moři. Vlevo stála u silnice řada stromů. Občas jimi proletěl větřík a listy zaševlily do ticha. Nikde jsem neviděla žádné lidi ani auta, byl to zvláštní pocit.

V tom tichu jsem najednou uslyšela křiky, ale i podivný on je slyšel, protože se podíval na nebe. Po obloze letěly vrány a křičely, až to uši dralo! Chytil mě už pevněji a rozběhl se. Jakmile jsme udělali pár rychlých kroků, cesta pod námi se zhoupla dolů a zůstala zkamenělá. Ztížilo se nám to, museli jsme běžet do příkrého kopce! Činžovní domy, jež jsme měli hned napravo, se začaly posunovat k nám! Vypadalo to, že my můžeme utéct na silnici, ale u stromů, kde končí chodník a začíná silnice, jsme narazili do neviditelné stěny. Museli jsme zrychlit, jinak by nás domy rozdrtily..V ten moment jsem nepřemýšlela, ale rovnou jednala. Zrychlila jsem a běžela vedle muže. Oba jsme zrychlili. Už jsme byli skoro nahoře! Předběhla jsem muže, protože domy se už hodně přiblížily... Ještě pár metrů ... poslední krok ...

Když jsem se probrala, ležela jsem na studené zaprášené podlaze. Zvedla jsem se ze země a rozhlédla se kolem. Byl to nějaký starý sál, byl úplně prázdný až na dvoje dveře na obou stranách sálu. Nevěděla jsem, jak jsem se sem dostala. Podívala jsem se nahoru a ... ve stropě byla díra. Tudy jsme sem asi spadli. Podivuhodné ale bylo, že nikde na podlaze sálu nebyly zbytky stropu... Po chvíli se zvedl i muž a také se podíval vzhůru, ale choval se jakoby nic. Podívala jsem se tedy znovu a strnula jsem hrůzou! Strop byl zacelený, bez díry, bez známek byť i lehkého poničení. „Cvak.“ Uslyšela jsem cvaknout klíče od zelených dveří na mé straně. Stál u nich muž, který mě sem dovedl. Zdálo se mi, že už není tolik černý, jako když jsem ho potkala na ulici. Otevřel dveře a rychle vešel dovnitř. Když se ty dveře otevřely, vlétlo dovnitř plno světla a já si připadala jak v jiném světě. Už ne v tom tmavém a tichém, ale v barevném a veselém. Jakmile se dveře zase zavřely, bylo všechno pryč. V sále bylo zatuchlo, v dřevěných trámech to vrzalo jako kolovrátky slepých stařenek a na podlaze bylo prachu, jako by ho tu sázeli.

Nevím, jak dlouho jsem v tom sále byla, ani jsem nevnímala

čas. Když se znovu otevřely dveře a tajemný muž se vrátil, bylo mi najednou veselo. Jakoby to byl můj přítel a my se dlouho neviděli. Už mi ani nepřípadal tajemný. Byl oděn v šedém a za tmavým obličejem jakoby se usmíval. Připadal mi takový přívětivý...

Vykročil ke mně a sálem se rozeznělo cinkání klíčů. Spolu jsme došli ke druhým, modrým dveřím. Zvedl ruku k zámku a já viděla, že skutečně drží velký svazek klíčů. Odhadem jich mohlo být asi 40 klíčů. Bylo to podivné, jelikož v sále byly jen dvoje dveře. Ledaže se jiné dveře nachází za těmi modrými ... odpověď jsme našli hned. Jen co muž otevřel dveře, strčil mě dovnitř a vběhl za mnou! Oslnilo mě prudké světlo, všude bylo bílo. Až po chvíli to dole začalo modrat a postupně se modrá barva pod námi přibližovala až k nám a přitom tmavla. Když byla už mezi námi, cítila jsem vítr a silnou zátěž ... volným pádem jsem letěla rychle dolů...

Byl to hrozný pocit! ! Myšlenky, co se mnou bude, mi běhaly v hlavě a připadalo mi, jakoby vyletovaly z hlavy ven, jak jsem padala přímo do modře vystlané rakve. Modrá stále tmavla, až se proměnila na černou. Černota byla ještě hrozivější! V černotě se začaly objevovat bílé perly. Jedna ohromná se najednou objevila pode mnou. Rozhlédla jsem se kolem, muž byl hned za mnou a černota s perlami nás pohlcovala ... Ta veliká, skoro průhledná perla, už byla velká jako popelnice na tříděný odpad. Někdo mě chytil za kotník. Ať to byl kdokoli, dodal mi naději...

Ležela jsem uvnitř průhledné bubliny, která se se mnou houpala a voněla jako čirá voda s kapkou naděje, špetkou hvězdného prášku a květy venesi. Vedle mě seděl muž. Měl na sobě žlutý třpytivý šat i klobouk. Pohlédla jsem mu do tváře a rozzářily se mi oči. Měl jemně růžové tváře, nádherné modrozelené oči třpytivé jak perly. Pronikla jsem mu hlouběji do očí a uviděla, že má v očích ještě něco. Někdo v jeho očích rozházel hnědé, lesklé kamínky, které se mi líbily nejvíce... Laskavě se na mě usmíval a já pocítila potřetí jeho povahu. Milý!

Bylo těžké se od jeho pohledu odtrhnout, byl okouzlující. Pohlédla jsem ven z bubliny. Letěli jsme vesmírem. Nádhera.

Po chvíli letu jsem najednou uslyšela něco, co mne probralo docela. Byl to lidský hlas. Hlas milého muže, který se mě zeptal: „Jak se jmenuješ?“ Byl to přenádherný hlas a já mu nesměle odpověděla: „Katrína“. Na což on mi řekl svoje jméno: „Já jsem Henry.“ Chvíli jsme si „opatrně“ povídali, ale pak jsme se rozmluvili a dobře jsme se bavili.

Když všude kolem přestával být vesmír a prostředí začalo znovu modrat, věděla jsem, že se blížíme k cíli. Okolí nakonec

zrůžovělo a pod námi se objevovala krajina Země. Přistáli jsme ve městě na ulici. Všude kolem chodili lidé, ale nikdo nás neviděl. Město mi připadalo takové povědomé, jako bych tu už někdy byla.

Henry se na mě podíval a přitom se pořád usmíval. Přistoupil ke mně a vtiskl mi do ruky kus papíru. Poté couvl do bubliny a on i bublina se rozplynuli. Nato vedle mě zašustil velký keř, který stál u plotu. Podívala jsem se za plot na dům s balkonem. Usmála jsem se, ale v očích jsem měla slzy. Pomalu jsem odešla z místa, kde jsem se potkala se zachráncem z beznaděje.

⋮

MALÉ VÝLETY K HRANICÍM

Na lovu

V sobotu ráno jsme se s několika přáteli vypravili na lov. Nejdříve jsme dojeli vlakem do P. a odtud jsme pěšky došli do lovecké chaty, kterou jsme si pronajali v lese na jih od vesnice.

Ve srubu jsme vydatně posvačili a potom všichni kromě mne vyrazili s nabitými puškami do okolních lesů. Já jsem na vlastní žádost zůstal v chatě a udržoval oheň krbu, protože se zbraní a zabíjení štítím.

Zatímco se venku ozývaly výstřely, které ovšem postupně slábly, vytáhl jsem z tlumoků naše zásoby alkoholu a začal je konzumovat. Pil jsem ještě pořád, i když zvuky výstřelů znovu zesílily – než se lovci vrátili, byly všechny láhve prázdné.

Překvapeně na mě chvíli zírali, jak tam ležím na zemi vedle převrácené židle s poslední lahví v ruce a připitoměle se na ně usmívám, potom strhli pušky z ramen a namířili hlavně mým směrem.

Sklonil jsem rezignovaně hlavu v očekávání spravedlivého trestu, ale ten se nakonec nedostavil. Měl jsem zase jednou štěstí: ti pitomci všechny náboje vyplýtvali na zvířata.

Po obědě

Zamyšleně procházím ulicemi, nejdřív Úzkou, potom Krátkou a Širokou, nakonec Dlouhou mířím k domovu, roztržitě přebíhám z chodníku na chodník, neodpovídám na pozdravy, občas i do někoho vrazím a bez omluvy jdu dál, zastavuji se až u výkladu s knihami v naší ulici a soustředěně si prohlížím jeho obsah, instalovaný zde loni na podzim, v žaludku mi přitom těžkne prejt se zelím a bramborem, který přibližně před hodinou k mému stolu přinesla jistá štíhlá tmavovláška s úsměvem tak milým, jakoby patřil právě mně.

Je to na pováženou, když muž zvyklý na domácí stravu potká krásnou dívku.

Na hranici

„Strídání,“ zašeptal Jorge a podal mi starý, těžký, ale spolehlivý dalekohled LE 2030, nastavený na noční vidění v hornatých terénech. Zběžně jsem přehlédl náš úsek, který zahrnoval malou opuštěnou vesnici, vklíněnou mezi dva kopce, a okolní řídké zalesněnou krajinu. Všechno se zdálo být v naprostém pořádku, ale zrovna když jsem chtěl dalekohled odložit, ve věži kostela na kraji vesnice se cosi zablesklo.

Kostel byl polozbořený a počmáraný cizími nápisy, ale jeho věž vypadala – až na rozbitá okna

a otlučenou omítku – celkem zachovale.

Spustil jsem přiblížení na maximum a zatajil dech. Ve věži se to rojilo chlapy a zbraněmi.

„Podívej,“ řekl jsem potichu směrem k Jorgemu.

„Kurva,“ ujelo mu, když se podíval do eléčka. Jediné české slovo, které zdomácnělo v interanglánštině.

Pak už to šlo ráz na ráz. Jorge odjistil svůj automatický granátomet FARANGE 35, krátce zamířil a vypálil dvě krátké dávky. Z věže kostela nezbylo skoro nic, o chlapech ani nemluvě. Poplácal jsem ho uznale po zádech a vysílačkou podal zprávu na velitelství úseku.

Nad Grampiany svítalo.

Po večeri

Pára nad hrncem s jídlem, přes kterou se na ni díval, mu na okamžik připomněla kouř z hořících domů, plných takových žen jako ona.

Cítil k ní obdiv. Neměla sice vznosné tvary nohou a šíje, dech vyrážející křivky ňader ani v kůži cizokrajných zvířat sevřené boky, ale její oči byly tak krásné a ruce tak něžné, že na tyto nedostatky daly zapomenout.

Cítil k ní obdiv, nic víc. Všechno ostatní zůstalo v těch spálených vesnicích a městech, ze kterých se jen krysy zachránily.

Jedl pomalu a mlčky. Věděl, že jednou bude muset začít mluvit, že někomu se bude muset se vším svěřit, ale dnes ještě ne. Bylo to příliš živé a příliš nesmyslné, aby to mohl vyprávět zrovna teď a zrovna téhle ženě, která na něj tak dlouho čekala.

Po jídle se umyl a odešel do ložnice. Svlékl se a lehl si do postele. Když za ním o něco později přišla, bylo to jako kdyby vklouzla do jeho prvního snu.

Převrátil se na ni, roztáhl jí nohy a s rukou na jejím krku do ní okamžitě vnikl.

Žena si bolestí kousala rty, aby nekřičela. Měla sice s takovým chováním jisté zkušenosti: v jejich vesnici pobýval několik týdnů oddíl vojáků. I když – to byli nepřátelé.

Bylo pochopitelné, že se její muž choval podobně. Vrátil se přece z války.

:

NOČNÍ DĚTI

Občas je vidám za jasných letních nocí, když nemůžu spát a z výšky svého balkónu v posledním šestém patře vyhlížím východ slunce jako dávní námořníci z koše na stěžni obrysy země na obzoru. V zimě jsem je ještě nezahlédl – to nemám z celkem pochopitelných důvodů náladu na postávání na balkóně. Několikrát jsem však brzo ráno narazil na drobné stopy v čerstvě napadaném sněhu, které jakoby nikde nezačínaly ani nekončily.

Objevují se většinou až dlouho po půlnoci a mizí s prvními náznaky svítání. Odkud a kam, to opravdu nevím. Přestože je náš panelák až na konci městské zástavby a dál už je jenom pole a les, nikdy jsem je neviděl z téhle strany přicházet.

Jednou jsem se na ně pokoušel z balkónu zavolat, ale bylo to zbytečné. Hrály si dál svoje podivné hry, spočívající ve skupinovém pobíhání v trávě a mezi keři. Toto mravenčí hemžení doprovázejí zvuky podobnými těm, které vydávaly staré páskové magnetofony při zrychleném přetáčení.

Až do dnešní noci jsem si myslel, že s nimi není možné navázat kontakt, ale osamělost a smutek mě dohnaly k odvážnějšímu pokusu o něj.

Několik minut po třetí hodině vyjdu z domu a pomalu se k nim blížím.

Nevšímají si mě. Až na jednu malou holčičku, která směrem ke mně natáhne ruku. Jdu k ní a překvapeně zjišťuju, že není o nic menší než já a že okolní tráva mi sahá skoro po bradu.

Usmívá se. Má dlouhé světlé vlasy a bílé šatičky a podkolínka jako moje nejkrásnější vzpomínka.

Ohlédnu se a s úžasem vidím na známém balkóně známou postavu.

Ale to už se dotýkám malé natažené ruky, která tu moji pevně uchopí. Okouzleně se dívám do jejích dětských očí, dokud za sebou nezaslechnu ten nepřijemný zvuk.

Naposledy se otočím – rozednívá se – a zvednu oči k obloze. Balkón v posledním patře je prázdný.

•

ROMAN

„Kdyby ti tak alespoň na konci roku přidal...“

Mlčel. Věděl, že víc určitě nedostane. Počet cifer na monitoru byl ale alarmující. Kdo ví, jestli by s nimi vydrželi do příští výplaty.

„Neměla jsem nechávat toho prodávání. Myslela jsem, že to zvládneme. Už kvůli Terezce, rozumíš mi.“

„Můžu si najít ještě druhou práci...“

„Teď? V krizi? Kde by tě asi chtěli.“

„Kadlec hledá skladníky, má na samošce už pár dní inzerát. To by snad šlo ten by mě vzal. Vysekal jsem ho přece z tý bouračky, tenkrát...“

„Kadlec, to určitě. U toho by ses dřel tak leda zadarmo. Proč si myslíš, že k němu nikdo nechce? Kdyby to byla jenom ta bouračka, no dobře, to bych ještě byla schopná pochopit, každě se někdy napije, že jo. Kromě tebe teda. Ale on je nesnesitelný i za střízliva, jako bys to nevěděl. To už je snad lepší ta hospoda na náměstí, moh by sis brát jenom večerní šichty, co myslíš?“

„Do hospody... Já ti nevím, to bych už radši do toho skladu. Tam alespoň nenačuchnu alkoholem, to by bylo, aby nám to tu bylo cítit po pivu... Chudák Terezka, musíme přece myslet na ni...“

„Tak se podívej na internet, na co ho jinak máme. Tam třeba něco najdeš, když se ti hospoda nezdá. Ale až si čišníka najdou a my nebudeme mít na chleba, budem možná litovat, to ti povídám. On Olda byl sice hajzl, to jo, kdybysme mu neutekly, nevím, co by z nás zbylo. Ale postaral se o nás, to zase jo.“

„Pane Strnad?“ Ozvalo se nesmělé zaklepání na dveře a do kanceláře vešel jeden z Milanových zaměstnanců. Pod nízkými zárubněmi se mu krčila záda a brýle na nose vypadaly, že každou chvíli sletí k naleštěným botám. Milan neměl zrovna dobrou náladu. Kachna, kterou mu přinesli k obědu, se v porci kyselého zelí skoro ztrácela a jelikož venku svítilo slunce, bylo mu jasné, že ho o víkendu čeká další nedobrovolný výlet za tchýní na venkov.

„Pane Strnad, kdybyste měl chvíličku...“

„Copak byste potřeboval, Romane.“ Nebyla to otázka. Milan byl šéf a k jeho postavení mu otázky nepřipadaly dostatečně důstojné.

„Víte, napadlo mě... Jak jste minule říkal, že jsem to krásně vymyslel... Máme teď doma takovou situaci...“

Neměl to dělat, věděl to. Ale nemohl si pomoci. Návštěva šéfovy kanceláře ho děsila, ale nemůže nechat rodinu bez jídla. A pracovat v restauraci se mu příčí, to vážně nemůže. Toho masa a alkoholu, z toho by jeden zvracel, myslel si.

„Chcete dostat přidáno, že jo,“ konstatoval Milan s pohledem upřeným do novin.

„To by bylo skvělé! Myslíte, že –“

„Ven,“ prohlásil šéf, jako by předčítal z denních tiskovin.

„Co prosím? Omlouvám se, mám teď nějakou jarní rýmu...“

Od rána mě trápí zalehlé ucho... To asi to počasí, víte,“

„Ven!“ zakřičel.

Roman se vmžiku otočil, div že se mu nezamotaly dlouhé nohy. U dveří ještě zamumlal tiché „promiňte“ a opatrně za sebou zavřel dveře. V tom spěchu si ani nevšiml, že na šéfovu cedulku, Milan Strnad, advokátní kancelář, právnické služby, zase někdo nalepil žvýkačku.

V životopise se nebojte pořádně vychválit, radila mu usměvavá slečna na obrazovce. Ale jaký kompliment si může složit, když nedokáže uživit ani vlastní rodinu?

Roman Prchal, ztroskotaný právník, nedostudovaný doktorand, momentálně zaměstnan ve vysoce podprůměrné advokátní kanceláři nafoukaného idiota. Praxe v oboru nezdařených pokusů o obhajobu bohatá. Zbytky povinné ruštiny, jiné jazykové znalosti žádné. Řidičský průkaz typu B, ale v dané chvíli bez vozidla.

Zklamaně zavřel dokument. Co mu zbývá, kromě toho skladu?

„Poslyš, Romane, tak jsem si říkal,“ Milan věděl, že nemá zrovna nejlepší období, když se musel bavit s tímhle lidským neštěstím, „že bych ti možná trochu přidat moh.“

Vyčkával, tušil, že tohle nebude jen tak.

„Ale nebude to jen tak, to určitě chápeš. Je přece krize,“ vyčkávavě se odmlčel, ale Roman si jen posunul brýle na nose a čekal. „Mám tady takovou parádní zakázku. Je moc důležitá, jeden můj kámoš na tom má trošku osobní zájem, chápeš, musím mu vyjít vstříc. Jde o to, ...“

Bylo mu úplně jedno, o co jde. Stejně by nemohl odmítnout, pokud nechce o práci přijít nadobro. V duchu už si počítal, kolik za to může dostat, když si ho šéf osobně zavolal. Nakonec tedy udělal dobře, že se tu včera zastavil. Tiše si gratuloval, odpoledne koupí něco dobrého k večeři, všichni tři si to zaslouží.

Šéf domluvil a podíval se na Romana. „Já to беру, pane Strnad. Můžu vám děkuji za důvěru...“

Milan se v duchu usmál, to šlo hladce. „Tady mám složku se základními informacemi o té kauze. Tak si to pročti a zítra na tom začneš pracovat. Dneska už běž domů, stejně tu není, do čeho píchnout.“

Bylo krásné dubnové odpoledne a Roman se rozhodl, že si udělá procházku. Ty přeplněné tramvaje už nechtěl ani vidět. Sluníčko mu svítilo do zad, kolemjdoucí se na něj usmívali, připadalo mu, jako by se celý svět probouzel ze špatného snu. Svou drahou červenou složku držel stále v ruce jako artefakt šťastné budoucnosti. Celý zvědavý ji teď, uprostřed mezi prací a domovem, otevřel.

Vitrína byla celá upatlaná a do zakouřené místnosti nebylo zvenku téměř vidět. Když Roman vkročil dovnitř, zvonek nad dveřmi se pateticky rozezpíval. Takhle k večeru už bylo plno k prasknutí a pach smaženého masa plnil každý kout místnosti.

„Dobrý den, hledáte ještě toho číšníka? Mohl bych nastoupit hned zítra, na plný úvazek...“

Hodiny v předsíni ukazovaly jedenáct hodin, když vcházel do dveří. Ivana seděla na pohovce a sledovala televizi, aniž by tušila, co v ní běží. Když ho zaslechla, vyskočila, jako by ji uhodil.

„Kdes byl, prosím tě? Takovou dobu. Snad nejsi opilej? Ty? No fuj, z tebe to ale táhne! Terežka už dávno spí. Snad jsi mi ji mohl pomoci aspoň uložit.“

S Romanem se motal celý byt, a tak málem zakopl o Terežčin vozíček v předsíni. Z kabátu mu na ošlapaný koberec vypadl papír. První věta hlásila Milanovým lhostejným písmem: K. Vacek. Dlouholeté týrání syna, došlo k trvalému ochrnutí dolních končetin.

⋮

DIAGNÓZA RENÉ

„Podívej se na tu nádheru! No, není to krásný?“ Katka se brodila hromadou napadaného listí, pobíhala od jednoho stromu k druhému a přes hledáček fotoaparátu se dívala do zlatých korun stromů svítících na pozadí šmolkově modré oblohy.

„Nádhera...“ ozvalo se zamýšleně z úst Reného, jenž místo k obloze upíral zrak na Katčiny obtažené džíny, na jejichž nejhezčích místech se zřetelně rýsoval okraj kalhotek.

René miloval Katku tak, jak to dovedou jen někteří muži. Pravda, poněkud povrchně, leč v jistém smyslu o to intenzivněji. Obdivoval na ní vše, co bylo patrné na první pohled. Oči, které se uměly tak vyzývavě dívat, až úplně zapomínal na okolní svět, smějící se ústa, která vždy spolehlivě rozesmála i ta jeho, nebo dva kouzelné důlky nad fascinujícím pozadím; kdyby hrál na jejím těle kuličky, vešla by se do každé jamky vždy jen jedna. Snad právě skutečnost, že na svých dívkách viděl vždy jen jejich tělo, aniž by přičítal zvláštní důležitost jejich povaze, způsobilo, že Katka byla již jednadvacátou ženou jeho čtyřicetiletého života.

Nad tím, proč tomu tak bylo, se René dosud nikdy nezamýšlel, zabývat se něčím takovým, by považoval za ztrátu času. Jeho prostě a jednoduše bavila ta věčná hra o jablko, kdy mu s náležitým pocitem vlastní důležitosti bylo dovoleno odkrývat horní vrstvy životního příběhu dosud neznámé dívky. Později, se stejnou horlivostí vždy znovu a znovu projevoval zájem o jednotlivé kousky dívčina oblečení.

Katka teď klečela, půlkou zadku opřena o patu a z pohledu fotila obří kmeny letitých buků. Připadala si jako v Indii. Sluncem nasvícené oranžové listy všude kolem ní, jí připomínaly zlatavé roucho buddhistických mnichů, na kterém stály nehybně mohutné sloupy indických slonů. Splývající větve se k ní natahovaly jako choboty vyzývající k usednutí a následném výletu do korun stromů. Celá její pozornost se zabydlela v hledáčku fotoaparátu, aby naplno vnímala kompozici, barvy a světlo.

„Vidíš to!? Zázrak!!“ vykřikla, když sluneční paprsek protnul scénu před ní jako divadelní reflektor.

„No, jo... zázrak,“ opakoval po ní tiše René s očima upřenými na hrušku její vyšponované zadnice.

A Katka se přemísťovala, předkláněla a všelijak natahovala a v lesním tichu bylo slyšet jen nepravdělné cvakání závěrky její nové zrcadlovky. René se usadil na balvanu zčásti obrostlého mechem a přivřenými očima sledoval Katku. Jak tu tak pobíhala a měnila polohy svého těla, Renému se začalo zdát, že vidí několik

dívek najednou, ba dokonce po chvíli začaly se mu v různých situacích zjevovat některé ženy jeho dosavadního života...

Zdalo se mu o Radce, která ho na chodbě základní školy sama oslovila, nabídla mu džus a udělala krátkou přednášku o tom, jak je pravidelné pití zdravé pro správnou funkci ledvin. Že nebyla skrytou dealerkou s ovocnými nápoji, jak by se snad mohlo zdát, poznal okamžitě. Po celou dobu kdy k němu promlouvala, nespustila z něj oči pokryté zvláštním leskem, jakého se dostává jen těm nejzamílovanějším. Vzrušení z toho, co na něho svými svůdnými pohledy přenesla, patrně urychlilo chemické procesy v jeho těle, neboť druhý den ulehl s chřipkou. Třetí den to Radka nevydržela a Renému se u ucha rozdrnčel telefon. Nemohla být daleko, protože za deset minut už zvonila u jeho bytu. Stejně rychle následovalo všechno ostatní.

„Chudáčku.“ To bylo jediné slovo, které zaznělo při té bleskové návštěvě. Vypadlo z Radky, když ho viděla ležet zpceného v peřinách. Pohotově si klekla k jeho posteli a vsunula ruku pod pokrývku, aby ho pohládila. Po chvíli zmizela pod peřinou i její hlava a on se smál, jak to lochtalo. Potom se přestal smát a začal dýchat jako při holotropní terapii. Znovu se zpotil. Bylo to jako ve snu nebo v pohádce. Na rozloučenou ho políbila lepkavě a dlouze a stejně rychle jako se objevila, beze slova zmizela...

Nahoře nad lesem něco zamňoukalo. René zvrátil hlavu a chvíli sledoval krouživý pohyb káněte. Když se mu ztratilo z očí, podíval se znovu na Katku. Ležela na zádech a proti jasné obloze se pokoušela vyfotit tmavé pařáty stromů. V oku Reného rozostřeného pohledu vystřídala ležící, oblečenou Katku neoblečená Šárka...

Než k tomu tehdy došlo, stál u dveří svého bytu, aby zjistil, že otevřel jakési víle v lehkých, letních šatech. Do té chvíle neměl tušení o její existenci. To ona si ho vyhlédla a nějakou dobu sledovala. Najednou stála u něho v kuchyni a prosila o trochu soli. Když jí slánku neschopen slova podal, pomalu k němu přistoupila a začala ho zuřivě líbat. Zaklesnutí do sebe, odvedli se vzájemně do ložnice. Voněla tymiánem, rozmarýnem a skořicí. Líbal ji celou. Potom přestal vnímat. V šílené extázi jí překousnul gumičku od kalhotek. Líbilo se jí to. Olízal jí pupík a celý se do ní ponořil. Potom odletěl někam do vesmíru. Zdálo se jí, jak křičí. Letěl v oblacích a myslel, že to tak už zůstane. Když dopadl zpátky na postel, bylo mu jako po epileptickém záchvatu. Nevěděl, kde byl ani jak dlouho. Smáli se, když viděli kousky svého oblečení, které se táhlo jako důkazní stopa z kuchyně až k lůžku. Chtěl ji znovu líbat, ale položila mu odmítavě ruku na hrudník:

„Až příště... Teď musím běžet, manžel čeká u oběda na tu sůl...“

Žádné příště už ale nebylo. Druhý den, když šel dokoupit sůl, na něho zavolala z okna: „Zítřka! Má odpolední!“

Stačil jen kývnout, když zpoza rohu vyšel dvoumetrový muž v hasičské kombinéze: „Táhni, odkud jsi přišel, satyre,“ a napřaženou rukou ukázal nekompromisně směrem k Renému bydlišti.

Ten úplně zapomněl, že chtěl ještě nakupovat a vzhledem ke své hmotnosti a tím i vážnosti celé situace, uposlechnul požárníkovu rozkazu s komicky odvážnou nerozhodností.

Druhý den odpoledne čekal marně. Další týden ho vyhledala jakási Jana s dopisem od Šárky. Z psaní vyplynulo, že žárlivý hasič ji přestěhoval do pohraničí ke svým rodičům. Ti ji tam hlídají zamčenou v chlívků, dokud se natrvalo z města nevrátí i on. Když dočetl, měl René v očích takový smutek, že ho Jana musela začít utěšovat. Utěšovala ho dlouho a jemu se to líbilo skoro stejně jako se Šárkou. Ale ani ona u něho nepřespala. Musela odjet posledním vlakem, jinak by se prý manžel moc zlobil. .

Z kopce nad lesem se ozvalo několik výstřelů. Listí zašustilo a zem se rozduňela mocnými údery. René se podíval za zvukem. Asi deset metrů od něho profuněla vyděšená kančí rodinka. I Katka se teď dívala tím směrem a s jakousi maniakální setrvačností se pokoušela jejich úprk zachytit. Co bude s tolika fotkama dělat? Pomyslel si René. Přetáhne je do počítače a tam budou tak dlouho, dokud je nevymaže, aby uvolnila místo dalším. Ostatně jako vždycky. .

„Smajl! Smajl! No, tak... usměj se...“ snažila se Katka probrat Reného, jenž tu seděl v hloubavém zamyšlení.

Ještě několikrát zacvakala spouští fotoaparátu, shýbla se pro hromádku listí a se smíchem ji vysypala Renému na hlavu. „Chyť si mě!“ zvolala a rozběhla se stejným směrem, kterým se před chvílí hnala kančí rodina. René se zvednul a s línou neochotou se pomalu loudal za ní. Katka si vesele prozpěvovala, utíkala před Reném a imitovala taneční kroky. Ten pozoroval pružné pohyby jejího těla a před očima se mu pořád ještě honily příběhy všech jeho nevydařených známostí. Do hlavy se mu začal vkrádat neodbytný pocit marnosti.

S Ivanou před měsícem oslavil čtyřicítka, ale to jen proto, že se den před tím seznámili. S Katkou chodí už celých čtrnáct dní a to je jeho letošní rekord. Katka teď příběhla k němu, vzala ho za ruku a táhla ho do kopce mezi vzrostlé buky.

„Vidíš ho?“ ukazovala na největší strom, který se vypínal nahoře před nimi.

„Obejmeme ho spolu!“ A Katka utíkala a táhla za sebou Reného, který sotva popadal dech. A Renému v ten jediný okamžik došlo, že Katka je ta pravá. V tom, jak ho vlekla neohroženě za sebou, spatřil symbol jejich vztahu. To ona má dost síly na to vytáhnout Reného z jeho nepovedeného života. Někde v hrudi ucítil tlukot biologických hodin. V uších mu znělo jedno veliké ano. Zakopli a skutáleli se po sobě. Zase se zvedli a utíkali dál. Ano, ano... jistě... ale nebude se ukvapovat. . Všechno si to pořádně promyslí a večer jí napíše.

Doběhli k vyhlídnutému stromu. Katka si stoupla před něj, rozpráhla ruce a objala mohutný kmen. René se postavil těsně za Katku a objal ji kolem pasu. Rozepnul jí kalhoty. Nebránila se. Bylo chladno, ale to jim vůbec nevadilo. Uplynula malá chvíle a k mňoukání káněte, občasným výstřelům a chrochtání kanců se přidaly zvířecí výkřiky Reného a Katky. Když skončili, Katka se s roztouženým pohledem otočila k Renému. Náhle strnula a do tváří se jí nahrnula červeň. Rychle si natáhla kalhotky: „No, to jsme mu zahráli pěkný divadlo...“ René, kterému se vysílením ještě třásla kolena, se otočil po směru Katčina pohledu. Necelých třicet metrů od nich, vedle motorové pily, seděla zelená, pracovní kombinéza opřená o strom. Nad ní se usmívala rozčepýřená hlava. Oči se dívaly, ústa nic neříkala, protože zrovna přežvykovala chleba s máslem.

René se pomalu oblékl, nevěřicně zavrtěl hlavou a vydal se zpátky směrem k silnici. Cestou domů řídila Katka. Téměř nepromluvili a Reného ruka ležela po celou dobu na jejím kolenu. Vysadila ho před domem. Políbili se a René mával, dokud auto nezmizelo za rohem.

Doma si horkou vodou přímo z kohoutku zalil instantní polévku dovezenou až z Vietnamu. Po skromné večeři si sednul k počítači. Rukou si podepřel bradu a dlouho se díval do prázdna. Nevěděl jak začít. Potom napsal: Ahoj Katko, já vím, že se neznáme moc dlouho a těžko se mi to vysvětluje, ale já cítím, že ty jsi ta pravá. Prostě jsem se rozhodl a chci, abys to věděla. Znovu se zamyslel, ale z přemýšlení ho vytrhnul zvonek. Za dveřmi uviděl stát hnědovlasou osůbku v džínách a modrých teniskách. V jedné ruce svírala lahev vína, v druhé o sebe vesele cinkaly dvě skleničky. Krom pevných nader zaujala Reného výrazná barva rtěnky. Zaměřil pohled na pohybující se rty, které se mu s poněkud nabouranou artikulací pokoušely něco sdělit. Stařenka, která přidržujíc se zábradlí stoupala o patro výš, zaslechla jen útržek jejich rozhovoru.

„...jen jsem myslela, když už bydlíme vedle sebe,

a když se tu tak potkáváme..., že bysme se mohli přece jen trochu blíž seznámit... Co říkáte?“

Než se René začal s patřičným zájmem věnovat nové návštěvě, nezapomněl vypnout počítač. Tu rozepsanou větu už nikdy nedopsal.

⋮

KATASTROFA V KRÁLOVSTVÍ BALIANGADU

Ráno se král Aguanindan vzbudil a uslyšel zvenku hrozivé výkřiky. Rychle se připravil do boje. Vyběhl ze svého hradu a spatřil, jak na jeho krásném nádvoří stála jakási zrůda, jakési stvoření. Mělo hlavu kočky, tělo draka, křídla havrana a ocas tygra.

“Pomozte nám! Všechny nás zabije! Je to tady, den vyhubení! Co je to za strašné stvoření?!” řvali lidé.

Král vyskočil do vzduchu ve snaze propíchnout příšeru svým dlouhým kordem, ale naneštěstí ho stihla shodit k zemi a škrábnout do nohy. Teď už nezbývala žádná naděje. Byli ztraceni. Ten tvor nyní mohl ovládnout celé království, protože všichni královi pomocníci již také pomalu padali k zemi, bezmocní...

Avšak náhle se vzduchem prohnala jakási modrá zář, oběhla kolem té stvůry, v bleskové rychlosti ji shodila k zemi a pak znovu zmizela. Nestvůra se již nemohla zvednout a po pár vteřinách zemřela.

Všichni byli udiveni. Kdo mohl být tento tajemný zachránce? Aguanindan o tomto faktu diskutoval se svými rádci až do večera, ale už v 8 hodin kvůli hroznému únavě usnul.

Vzbudil se se zvláštní bolestí břicha. Bylo mu ihned jasné, že se tento den mělo něco stát. Došel na snídani, že se napije a třeba ta bolest přejde, ale již zdaleka slyšel výkřiky: “Došla všechna voda! Všechny toky vyschly! Ve studnách není voda! Zemřeme všichni!” A slyšel i hrozivý pláč.

Nepotřeboval vědět víc. Aguanindan popadl luk a šíp a rozběhl se. Věděl, že se v jeho království právě děje něco strašného a on tomu musí zabránit. Vydal se k nejbližší studni, která stála na velkém kopci za hradbami, asi 10 dostřelů od králova hradu.

Asi po půl hodině k ní doběhl a ihned to uviděl. Před ním se zablýskla modrá záře. Aguanindan tedy vystřelil z luku, a jelikož to byl nejzdatnější lukostřelec celého království, záři hned na první pokus trefil.

“AU! To bolelo!” ozvalo se ze záře a asi půl vteřiny nato před králem stála žena.

“Co to má na sobě? Místo šatů má nějaké modré punčochy a košili bez knoflíků obarvenou podivným odstínem růžové barvy a bez rukávů! A ještě k tomu má místo hnědých bot boty černé! A co je to za zvláštní černou krabičku, na kterou pořád ťuká?” proletělo Aguanindanovi hlavou. Doopravdy měla na sobě žena džíny a růžové tričko s krátkým rukávem, normální boty a dívala se do mobilu.

“Kdo... Kdo jste?” zeptal se král vystrašeně.
“Já...” řekla žena a zastrčila mobil do kapsy.
“Nejste odtud... Nejste ani z tohoto času, vy...”
“Ano. Přijela jsem sem z budoucnosti, abych zabránila jedné katastrofě. Velmi silná technologie, která se také umí pohybovat v čase, měla v plánu zničit celé vaše království! Včera jsem přemohla strašnou příšeru, kterou sem technologie vložila, a dnes jsem ji konečně našla. Byla schovaná u řeky, kterou ale ona sama vypustila, takže jsem ji našla velmi lehce, avšak ona zase unikla...”

Žena zařvala a před nimi se náhle objevila černá skvrna. Cokoliv jí přišlo do cesty, zničila. Král ustoupil pár kroků dozadu, protože pochopil, že toto nemohla být bitva, ve které by byl nějak platný. Žena z kapsy vytáhla jakousi zbraň, která ale nebyla vidět. Bylo z ní vidět jen pouto, za které ho žena držela. Pak se ozval hrozný zvuk a černá skvrna zmizela.

“Je to hotovo. Teď jsem ji už navždy zničila!” zakřičela žena vítězně. “Už vám nic nehrozí a já se konečně mohu vrátit do své doby. Ale nyní vám musím vymazat paměť. Víte toho moc.”

Aguanindan zaúpěl bolestí a pak upadl do spánku.

“Pane! Studny jsou už zas naplněny vodou! Máme co pít, pane!” křičel nějaký šťastný hlas. Aguanindana tento hlas probudil.

“Cože? O čem to mluvíte” odpověděl nechávapě Aguanindan.

ZA ÚPLŇKU

Běžel jsem lesem, mé holé nohy s bolestí dopadaly na tvrdou zem. Tráva a spadané jehličí mě šimraly na chodidlech. V lese bylo až nepřirozené ticho, které protínalo jen občasné zahoukání sovy, cvrkot cvrčků a vytí vlků. Stromy se ke mně nakláněly, jako by si chtěly zblízka prohlédnout tu osobu, která jim ruší noční klid. Ani jejich větvení ještě nespalo, objímalo mne kolem pasu, zdálo se, že mě chce přijmout mezi sebe. Já ale jejímu kouzlu odolal a utíkal dál.

Zastavil jsem se až uprostřed mýtiny, kdy mne oslepila jasná záře měsíce v úplňku. Zářil tak agresivně, že osvětloval celou mýtinu, jako by odmítal přijmout fakt, že je noc a příroda odpočívá.

Zpoza stínů stromů na mě koukalo několik párů očí. Podivně se kroutily a svíjely, ukazovaly mi cestu a já ji přijal.

Věděl jsem, co bude následovat. Neměl jsem už dostatek síly na to, abych se tomu déle vzpouzel. Houkání utichlo a mučivé ticho prudce prořízlo zavytí.

Znovu jsem vzhlédl k měsíci, tentokrát už se všemi čtyřmi končetinami na zemi. Mé tělo se začalo měnit.

Do ztvrdlé hlíny se zabořila čtveřice drápů. Mé prsty teď byly nepřirozeně dlouhé a pokryté chlupy. Cítil jsem, jak mi narůstá ocas. Uši jako by si usmyslely, že chtějí být někde jinde, se přesunuly výše k temeni hlavy, jejich konce byly teď špičaté. Spolu s nimi se změnil i můj sluch, teď jsem slyšel každé zapraskání větvičky, každý pohyb větru, dokonce i starou zaprášenou televizi, kterou můj soused každý večer zapomíná vypnout.

Tělo jsem měl jako v ohni. Proměna pokračovala u mých úst, které se rozšířily. Můj dech byl najednou mnohem hlasitější a těžší, každý nádech a výdech zněl jako zachrčení. Mé zuby byly pryč – nahradily je obrovské, nažloutlé tesáky, se kterými bych rozsápal i slona.

Můj nos, tedy čumák, zavětril každé živé stvoření v rozsahu tří kilometrů. Vybral jsem si tu nejbližší oběť. Rychle jsem k ní doběhl a zaútočil. Ještě než se z ní stala má svačina, pohlédla mi naposledy do očí. Byly jasně žluté.

Hledala v nich kousek slitování, vše, co ale spatřila, byly nelítostné oči vlkodlaka.

JÁ, PAVEL NOVOTNÝ

Jednoho dne jsem se vydal na túru do amazonského deštného pralesa. Šlo nás víc, byli jsme skupina o osmi lidech. S sebou jsme měli pouze základní potřeby, jelikož bychom toho více neunesli. Původní záměr výpravy byl prozkoumání pralesa a nalezení nových druhů rostlin či zvířat, ale trochu se to zvrtno. .

Byl pátý den výpravy, všichni jsme byli unaveni ze zdolávání zarostlého lesa. Konečně jsme ale něco našli! Před námi se tyčil veliký chrám. Hned jsme do něj vešli a spatřili nevídané! Všude bylo spoustu zlata a drahých kamenů, každý jsme si vzali jeden diamant do kapsy. Chrám byl zarostlý, a tak jsme si řekli, že to musí být pozůstatek po nějaké dávné civilizaci. Místo i příchozí cestu jsme označili do mapy. Byli jsme unaveni, a tak jsme se rozhodli v chrámu přespat. Po probuzení jsme se vydali na cestu zpět, jelikož už nám nezbývalo moc jídla. Po hodině cesty jsme občas zaslechli praskání větviček. Mysleli jsme si, že to je nějaké zvíře, ale bohužel jsme se už nemohli zdržet zjišťováním, co je to za zvíře. Pokračovali jsme při cestě, když najednou jsem za námi zahlédl domorodého obyvatele pralesa a v tu ránu mi to došlo! To, co jsme slyšeli, nebylo zvíře, byli to domorodci. Určitě se jim nelíbilo, že jsme obývali jejich svatyni a ukradli jsme jim jejich cennosti!

V náhlém strachu amazonské deštné pralesy jsou známy kanibaly jsem zavelel k útěku. Všichni jsme se rozeběhli, ale s batohy se moc dobře neběželo. Nařídil jsem je shodit, ale skoro nikdo se nechtěl zbavit "svého" bohatství, jen Lucie. Domorodci nás začali brzy dohánět a chytat. Už jsem zbyl pouze já a Lucie, už to vypadalo, že jsme utekli, ale najednou před Lucií vyskočil asi tak dvacetiletý domorodec a klackem zlomil Lucií nohu v koleni. Naštěstí byl sám, a tak jsem se na něj vrhl. Byl to krutý boj. Používali jsme, co se dalo. Nakonec jsem ho porazil a domorodec lehl na zem.

Nohu jsem Lucií ošetřil, posadil si ji na záda a šel směrem domů. Ze strachu jsem se neustále otáčel, ale už jsme naštěstí nikoho nepotkali. Bohužel jsme přišli o šest známých. S Lucií jsme se do sebe zamilovali a teď žijeme klidný život, akce jsme si užili dost.

:

LUPEN

Hospoda. Ta hospoda, kterou všichni znají, ale nikdo tam nechodí. Aspoň nikdo z vašich přátel. A vy asi taky ne. Šero, dřevěná podlaha a oprýskané židle, které kdysi někdo koupil s nadějí krásného podniků. Barva ze židlí je oprýskaná jako ty naděje majitele stojícího za barem. Cigáro v koutku, reklamní tričko na chlast, který ani neprodává. Všichni mu tu říkají Lupen. Když vyhazuje ožralý študáky, co tu v putice hledají múzu nebo co, vždycky zařve naval lupeny za ten chlast a vypadni.

„Zas se budou prát.“ dolil mi Lupen panáka

„Co?“

„Franta, zase si někoho najde a zmlátí ho.“

„Co já vim.“

„Jen ti to říkám.“

„Měl by sis tu dát víc světel, je tu děsný šero.“

„Na to seru, lidi tu na sebe nechtěj vidět. Chtěj vidět jen na svý pivo a na to je tu světla dost.“

Vypil jsem panáka a zapálil si cigaretu.

Franta vstal od svého stolu a přisedl si k chlapovi co už hodinu cucal jedno pivo a luštil křížovku. Vypadal jako takovej ten tichej typ, kterej ve volným čase chodí na hřiště očumovat malý holky.

„Vidíš, zachvílí ho zmlátí.“ dolil mi Lupen.

„Co?“

„Franta, zachvílí ho zmlátí.“

„Asi jo.“ vypil jsem panáka a típnul cigaretu.

Ozvala se rána, jak spadla židle, když Franta prudce vstal.

„Jak chceš.“ Chytil Cucáka za rameno a hodil s ním o zem.

Zapálil jsem si další cigáro.

„Nehrabej za bar.“ Lupen šel k Frantovi.

„Jasný.“ Prohodil jsem a jak vyšel z poza baru, natáhl jsem se pro flašku, pořádně jsem si přihrnul a nalil plnýho panáka.

„Kurva nech ho bejt Franto!“ chytil ho Lupen za rameno.

Franta jen šáhnul za sebe, hodil Lupenem vedle Cucáka.

Vypil jsem panáka a típnul cigáro.

„Kurva Franto, to jsem já, Lupen, tvůj kamarád!“

„To je možný, ale já na tebe nevidim.“ zachroptěl Franta a vyrazil Lupenovi tři zuby. Pak se zvedl a sedl si vedle mě.

Natáhl jsem se pro láhev a ještě jednoho panáka.

Postavil jsem ho před Frantu a oběma jsem nám nalil.

Kopli jsme ho do sebe.

Cucák se vydal na cestu ke dveřím.

„Vysol lupeny za ten chlast hajzle.“

procedil. skrz krvavou hubu Lupen.

Cucák mu vrazil kilo a zmizel.

Lupen šel za bar, vytáhl flašku, nalil sobě a nám oběma.

„Tak výjmečně jeden na účet podniku.“

Vypili jsme panáky.

„Budu sem muset dát víc světel, lidi na sebe neviděj.“ odplivl si Lupen.

⋮

TAJEMSTVÍ

Tajemství. Vše se to točí okolo tajemství. Lidé, kteří znají MĚ, znají mé nálady, pocity, názory, mou duši a mé tajemství. Ostatní lidé znají jen mé obrysy, mé oči, můj hlas. Znají jen to, co chci, aby znali. Proč? To je právě to, co nemůžu říct. Každý se mě ptá, proč jsem pořád smutná, našťvaná. Moje odpověď? Nejsem. Nikdy mi nevěří, ale nejsem. Jsem člověk, který si k tělu připustí jen málo lidí.

Nic o mě nevíte.

Hodně si toho myslíte, ale vlastně nevíte.

Proč? Kvůli komu...nebo čemu?

Ptáte se.

Já vám to neřeknu.

Řeknu jen to, co říct chci.

Vy nevíte nic.

Nevidíte.

Vidíte jen to, co chci, abyste viděli.

Nezjistíte.

Neřeknu vám to, co říct nechci.

Ani ty.

Neptej se.

Nedozvíš se nic.

Pravdu.

Lež.

Realitu.

Prostě nic.

Já a ty?

Možná.

Neřeknu.

Nepovím.

Můj přítel o mě říká, že jsem jako Měsíc. Lidé, kteří se na něj dívají z povrchu zemského, vidí, jak by měl asi vypadat, možná o něm i něco málo ví, ale ví všechno? Znají úplnou pravdu? Přemýšlíš, jestli můj přítel zná tajemství? Ano... zná, někdy toho lituju, ale on je součástí tajemství. Každá hádka. Každý polibek, dotek, třeba jen slovo. Tohle mě někdy štve, občas se cítím nahá“. Často se hádáme, kvůli

malým věcem, přesto by byl život bez něj nudný.

Už mě to nebaví.
Ty nervy.
Co s tebou mám.

Nebo ty semnou?
Já už ani nevím.
Nechci tě.
Potřebuju tě.

Chci tě jen v posteli.
A u snídaně.

Tě chci.

Kolikrát jsem přemýšlela nad rozchodem, chtěla jsem jej opustit. Někdy si myslíš, že někoho miluješ a nakonec zjistíš, že to tak ani moc není. Je to zvyk, ale ne zlozvyk. Je to závislost? Nebo další tajemství? Tohle zase nevím já.

Napětí.
V hlavě.
Bolí to.
Ty myšlenky.
Nedají ti spát.

Pořad jen přemýšlíš, ale stejně nevíš, co chceš.
Říkáš si, že raději zklameš sebe, než ostatní.

Nechápeš mě.
Možná i sebe.
Už jsem to zažila.
Podruhé nechci.
Viš, jak dlouho mi trvalo vyšplhat se nahoru?
Kolik svalů mi narostlo a barev na duši se rozšířilo.

Ale pak jsi přišel a všechno se to zacelilo.
I srdce.

Ale teď cítím, že už se dlouho neudržím.

Pomalou kloužu.

Nenech mě spadnout.
Zase.

Až dolů.
Úplně.
Na dno.
Sil.

No tak je to tady. Rozchod. Máš to, co jsi chtěla. Je to lepší? Otázky, se kterými usínám každý den, otázky, které mi hlavou probíhají každý večer, každé ráno i noc... Chtěla jsem to, ale teď už to nechci, chtěla bych ho zpátky, chci, aby mě zase objímal, říkal mi zlato, nosil mi květiny, usmíval se na mě, když usínám. Chtěla bych slyšet to upřímné „miluji tě“. Ale...další ale, co teda vlastně chci?

Už zase. Ten šílený chaos, co v sobě mám. Ty hlasy. Hlasy v mé hlavě, co mi říkají, co je správné a co špatně. Hlasy, které mi radí, jak dále a kam se posouvat. Ale...co když se nechci poslouchat? Kdo nás učil mlčet? Jsem unavená ze všech těch názorů. Nechci nic řešit. Žít tady a teď. Co kdyby neexistovala žádná pravidla? Mohli bychom si ráno zatančit na silnici, usmát se na úplně cizího člověka nebo zpívat v tramvaji. Proč? Protože prostě proto. Mám pro tebe dvě zprávy. Dobrou a špatnou. Ta dobrá je, že nic netrvá věčně, ta špatná je, že nic netrvá věčně.

Byla jsem prázdné bílé plátno, které čekalo, až jej někdo namaluje, ale později jsem vzala štětec a začala malovat sama. Sama sebe. A víš co? Bylo to to nejlepší rozhodnutí, které jsem kdy udělala. Kdykoliv jsem mohla cokoli nakreslit a pak to zase smazat. Ale teď? Mám pocit, že dlouho gumovat nebudu. Protože takhle je to dokonalé. Protože tohle jsem já. Co to zkusit taky? Co si raději upravit budoucnost než ty fotky, které posíláš do světa?

Ublížil ti – říkají kvůli němu jsi plakala říkají. .
Ale i já mu ublížila. Mám pocit, že to neovládnu,
že se z toho zblázním, co mám dělat?

Chtěla bych umřít. Už nic neřešit, ale já se nevzdávám...
Viš, ono je někdy těžké pochopit se.

Už ne. Nemůžu. Bolí to, jeho kamarádi mi říkají, že je na tom zle, chybím mu. Vrať se k němu, radí mi, ale je

těžké se rozhodnout. Je to kluk, který zná mé tajemství, ví, jak mě udělat šťastnou, tak proč jen sedí doma, brečí, nic nedělá...třeba čeká na to samé co já, a bojí se –

Nádech.

Výdech.

Sedím sama na zemi.

V ruce dopis potřísněn krví, ale ne mou.

Legrace?

Výhrůžka?

Něco mi říká, že takhle to být nemělo.

Včera mi říkal, že to nezvládá. Že je smutný, chybí mu má přítomnost, cítí se sám, trápí se, neví, co dělat, stejně jako já. Zjistila jsem, že to tajemství, jsme my dva...

Taky to cítím. Ten pocit bezmoci a méněcennosti. Ta chvíle, kdy se prostě musíš rozhodnout... S tou mou bojovnou dušičkou byka se mi často mění emoce. Někdy jsem protivná, líná, smutná nebo praštěná. Ale víš co? Jsem to já. Jsem to bílé plátno, které nečeká, až je někdo namaluje, protože už nemalované je. Chaoticky. Zmateně. Možná nudně. Ale malovala jsem ho já. A proto je to umění. Jsem sama sobě autorem.

Nechci ten vztah jen tak zahodit. Chci zjistit, co od života chci, co potřebuji, s kterými lidmi se vídat a které kluky líbat, nebo holky? Jsme spolu, ale vlastně ještě zatím nejsme, ale budeme, jednou ano...slibuju

Jsme od sebe tak blízko, ale zároveň tak daleko. Jsme spolu, ale vlastně bez sebe. Nespíme vedle sebe, ale na sobě. Jíme, ale necítíme chuť. Posloucháme, ale neslyšíme hlas. Mluvíme, ale nevydáváme hlásky. Žijeme, ale vlastně nežijeme.

Mohla bych všeho nechat, ležet, brečet a čekat, co bude dále... jen...já nevím, asi cítím, že to já musím něco udělat, že musím já začít. Musíme být spolu, my to chceme, toužíme po tom, být šťastní, ale spolu, ne každý zvlášť. Proto toho nenechám, i když tě to štve, ale já budu bojovat, budu bojovat o to, abychom byli zase spolu jako jeden celek. Musím spojit ty naše světy.

Vítěz není ten, kdo všechno získal bez jediného škrábance. Vítěz je ten, kdo je špinavý, s rozdrápaným obličejem, modřinami

na zádech a přesto neporaněným srdcem a čistým štítem.

Ukazují si na nás prstem, ale já znám naše tajemství. Tajemství nebude odhaleno. Naše ne.

Cítím to. Ty pohledy. Na mě. Na tebe. Když jdeme po ulici a držíme se za ruce. Když mě objímáš. Když. . . tě políbím. Ten pocit, když nevím. Ztrácím se ve svém vlastním textu. Jsou to ty chvíle, kdy hledáš chyby jen na sobě. JEN na sobě. Nepřijdeš si moc dobrá. Máš moc velké břicho, tvoje brýle už nejsou in, nebo ti rovnátka nesluší. Ale co ten vnitřek? Ta snaha, úzkost, smutek, ale i radost. Co to všechno? Proč se to nepočítá? Já vím, že v téhle době je někdy těžké být spokojená "jen" s tím, co je uvnitř, ale věř, že dokud nebudeš milovat sama sebe, tak nedovolíš, aby někdo naplno miloval tebe. Pro začátek je to jednoduché. Jen jedno slovo DĚKUJU. Za mě. Za tebe. Za mámu. Za tátu. Za postel. Teplý čaj. Dobrou knížku. Za úsměvy. Upřímná slova. Za pravdu. Miluj. A děkuj.

⋮

